

แม่อีทองสุข สำแดงปั้น

แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น

จากการเดินทางไปสัมภาษณ์บุคคลยุคต้นวิชาหลายๆ ท่านต่างกล่าวถึง แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น และแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งเป็นศิษย์คนสำคัญของหลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นหัวหน้าเวรทำวิชาที่คลุกคลีอยู่ด้วยกัน ทั้งแม่ชีจันทร์ และแม่ชีทองสุขนั้น กล่าวกันว่าเป็นสหธรรมิกคู่บุญกันเลยทีเดียว เพราะนอกจากจะพักอยู่ด้วยกันแล้ว ยังมีสายสัมพันธ์ที่เกี่ยวเนื่องกันอย่างแน่นแฟ้น มีทั้งความเป็นศิษย์ อาจารย์ เพื่อน และพี่น้องที่ดีต่อกัน ไม่เคยทอดทิ้งกันเลยจวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต แม้ท่านทั้งสองจะต่างกันด้านบุคลิก และมีความเป็นมาที่ต่างกันก็ตาม แต่ทั้งสองท่านก็ร่วมใช้ชีวิตในโรงงานทำวิชามาด้วยกันจวบจนหลวงพ่อดปากน้ำได้ละสังขารไป จึงทำให้ประวัติบุคคลยุคต้นวิชาทั้งสองท่านนี้เป็นชีวิตที่น่าเจาะลึกและน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ชีวิตแม่ชีทองสุข

คุณแม่อาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น เกิดเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๔๓ ณ บ้านสะพานเหลือง (บริเวณที่ตั้งโรงงานยาสูบ ๒ ในปัจจุบัน) เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรสาวของนายร่ม - นางวัน (ไม่ทราบนามสกุล) บิดามารดา นั้นนับได้ว่าเป็นผู้มีฐานะดีผู้หนึ่ง ซึ่งมีบุตร - ธิดารวม ๕ คน โดยคุณแม่อาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น เป็นลูกคนที่ ๓

แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น

จากที่เคยอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในครอบครัว ต่อมามารุสม

ร้ายแห่งชีวิตก็ย่างกรายเข้ามาอย่างไม่คาดคิด ดังที่คุณแม่อาจารย์
ทองสุขได้เล่าให้ศิษย์ฟังว่า

“เกิดขึ้นต้นเป็นเชื้อเจ้า ข้างพ่อเป็นลูกเศรษฐีแต่เดิมมาตอน
เล็กๆ จะมาเกิด แม่มีเชื้อเจ้าแต่ที่นี้ยากจนลง จึงต้องล้มสกุลเจ้าจาก
ที่มีเชื้อวังหน้าก็พากันอพยพมาอยู่สวนบางกะเจ้า เพราะกลัววงศ์
สกุลของเจ้าจะตกต่ำ ฝ่ายพ่อเป็นลูกเศรษฐี ปู่ชื่อด้วงเป็นเศรษฐีที่
หัวลำโพง มีที่ดินมากมายเงินทองก็มาก ทองคำก็ใส่กระຈาด
กระเดียดเชียว เงินก็ดวงเป็นกระบุง ชนใส่บาตรก็เป็นทองคำ
เกิดมาก็มีพี่เลี้ยงนางนม มันเป็นกรรมพอกอายุได้ ๕ ขวบพอก็ตาย
พ่อตายได้เดือนหนึ่งแม่ก็ตายอีก ตอนนั้นน้องยังเล็ก กินนมอยู่ น้องคน
เล็กได้สัก ๒ เดือน พอแม่ตายแล้วเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวที่แม่แต่งให้
ผู้ใหญ่ปู่กับย่าเขาก็ถอดเอาไปหมด แล้วเขาก็มาขนเอาของออกจากบ้าน
ไป จำได้ว่าเงินทองของแม่ที่มีอยู่ ย่าเขาเอาดวงกะลาแล้วก็นับ จำได้ว่า
ตอนแม่เสียนั้นเข้าใจว่าแม่นอนหลับ แม่หมดลมเวลาประมาณ ๒ ยาม
ปู่กับย่าก็อุ้มเอาตัวฉันกับน้องมาที่บ้านปู่ มดมันตอมแม่ตอยปากตอยตา
สำคัญว่าแม่นอนหลับไม่รู้ว่ามีแม่เสีย ก็มาเช็ดถูหน้าปิดมดให้แม่ แล้วก็ลง
มาวิ่งขึ้นวิ่งลงอยู่อย่างนั้น พอตกเย็นเขาก็รดน้ำรดทำเอาแม่ใส่โลง พอ
สวดเสร็จก็เอาแม่ไปไว้ที่วัดไตรมิตรหรือวัดสามจีน ไปนั่งรอแม่ที่หัวสะพาน
เมื่อไหร่แม่จะมา แม่ไปไหน ไม่กลับมาสักที ก็จูงน้องไป มีพี่ชายหนึ่งคน
พี่สาวหนึ่งคน มีน้องรองลงมาอีกสองคน ก็คอยแม่และพ่อไม่เห็นมาสักที

ต่อมาลูกก็เอาพี่สาวกับน้องไป ฉันไม่รู้ว่ามีเขาเอาพี่สาวกับน้องไป
เข้าใจว่าเขาพาไปเที่ยว ก็คอยเขาไปวันหนึ่งก็แล้ว สองวันก็แล้วจน
เดือนหนึ่งก็แล้ว เขาก็ไม่เอาพี่สาวกับน้องมาส่ง นั่งน้ำตาไหลคอยดู
พี่สาวกับน้องที่หัวสะพาน มีชนมก็เก็บเอาไว้ให้น้อง คอยน้องเท่าไรๆ
ก็ไม่เห็นมา ที่แท้ลูกเขาเอาไปแล้ว น้องคนนั้นเป็นน้องชายที่รักมากที่สุด

ตัวของฉันเองประมาณ ๕ ขวบ

มีแม่ผมชื่อ พุ่ม พอหมดบุญพอกับแม่แล้ว แกก็รับขนมเขมาขาย แม่ผมยังนึกถึงบุญคุณพอกับแม่ของฉัน เห็นนั่งหน้าจอยอยู่แกก็ส่งสารเป็นห่วง ทาบทนมไปมือหนึ่งจับคานไว้ มือหนึ่งก็จูงเราไป ก็เดินตามต๊อกๆ เขาไปขายที่ไหนก็เดินตาม นุ่งผ้าชิ้นผืนหนึ่ง บางทีเอาผ้าชิ้นสะพายบ่า เราก็เดินแก้ผ้าไป ทิวโหยจะขอขนมแม่ผมกินก็ไม่พูด เดินไปแดดก็ร้อนจะขอขนมกินก็ไม่ขอ สอนตัวเองว่าเราไม่มีพ่อแม่ เราทิวก็ทนเอา ไม่ขอเขากิน แม่ผมก็ไม่รู้ว่าเราทิว พอถึงเวลาก็ส่งข้าวเหนียวหน้ากึ่งให้แล้วแกก็วางถาด นั่งลงให้กินข้าวเหนียวสองห่อ แกหาน้ำมาให้กินแล้วก็จูงต่อไปอีก ทาบทไปจูงไปร้องขายนมไปด้วยจนกว่าจะเย็นจนกว่าจะหมด กลับมาก็อาบนํ้าอาบท่า ทาขมิ้นให้แล้วก็เอาไปส่งเรือนปู่

ปู่พอเห็นหลานนั่งหน้าจอยก็บอกกับแม่พุ่มว่า อย่าเอามันไปเลย แดดมันร้อนส่งสารมันหน้าดำหน้าแดงกลับมาก็นั่งทำตากะหลกๆ แม่พุ่มก็ไม่กล้าเอาไป เอาขนมเปียกปูนไว้ให้หนึ่งห่อแล้วก็ทาบทของไปขาย

วันหนึ่งปู่กับย่าไม่อยู่ ลุงเขาก็เอาน้องมาล่อให้ฉันไปอยู่ด้วย ให้ไปอยู่กับลุงอีกคนหนึ่ง ใหม่ๆ เขาก็เลี้ยงดี ประมาณเดือนหนึ่งก็มีความสุขอยู่ เขาจะให้เราคืนกับบ้าน อยู่ประมาณเดือนป้าสะใภ้ก็ใช้ตักน้ำ ๕ ขวบเท่านั้นก็ตักไหเล็กๆ ที่จะพอไหวเอามาใส่โอ่งให้เขาทีละนิดๆ บางครั้งน้ำก็เต็มโอ่ง ใช้ให้กวาดบ้านถูบ้าน ไกวน้องจนประมาณ ๗ ขวบ ลุงเขาก็โดนพอประมาณ ๒ ขวบกว่า ถ้าลูกเขาร้องให้ ป้าสะใภ้ก็มาตี เขาหาว่าเรารังแกลูกเขาแต่ที่ไหนได้เรากลัวเขาแทบตาย ของอะไรที่เขาไม่ส่งมาให้กับมือก็ไม่กล้ากินของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างนอกจากข้าว เขาเรียกให้กินจึงจะคว่ำชามไปคดข้าวกิน ป้าสะใภ้ดูแลเชียวนะ

ไม่เคยเห็นคนดูร้ายปานยักษ์เช่นนี้ ก็สอนตัวเองว่าของสิ่งอันใดเขาไม่หยิบมาส่งให้ถึงมือแล้วเราไม่ต้องกินของเขาเนะสอนตัวเอง

มาตั้งแต่เด็ก มาอีกวันหนึ่งลูกเขาตื่นมามันซื้ออันร้องไห้จ้าเชียว เขาก็หาว่าเรารังแกลูกเขาร้องไห้ เขาจับได้ก็หักคอเชียว เผิญน้องชายของลุงอีกคนเดินผ่านมาเห็นป้าสะใภ้กำลังหักคอ เขาก็ว่า “เอ้อ...ไปหักคอลูกเขาอย่างนั้นถ้าเผิญลูกเขาตายไปละก็ ปู่เขาเป็นเศรษฐี นะ ถ้าเขารู้ว่าหักคอหลานเขาตาย เขาฟ้องเอานะจะบอกให้” ตั้งแต่นั้นมาป้าสะใภ้ก็ไม่กล้าหักคอใช้แต่ตบหน้าหรือตีเอา ก็ร้องไห้เวลาเจ็บแล้วก็สอนตัวเองว่า เราพ่อแม่อีกไม่มี ใครเล่าจะเวทนาเรา สอนตัวเองได้แค่นี้

อีกวันหนึ่งลูกเขาร้องไห้จะกินมะพร้าวอ่อนบนต้น เขาก็ใช้ให้ขึ้นไปบนต้นมะพร้าว จะนั่งผ้าขึ้นไปก็กลัวผ้าขึ้นจะไปเกี่ยวกับหนามเลื้อยน กลัวผ้าหุ่จะถูเอาตกลงมา ต้องแก้ผ้าขึ้นเวลานั้นประมาณ ๗ ขวบขึ้นไปก็เพียรใช้ปลอกใส่เท้า ปลอกกล้วยผูกเป็นเปลามะพร้าวสูงโซอยู่ไม่ใช่เตี้ย ขึ้นไปบนยอดมะพร้าวแล้วปลิดลูกมะพร้าวโยนลงมาข้างล่างได้สัก ๕-๖ ลูก ขาลงลงไม่ได้กลัวจะตก ขึ้นไปบนยอดมะพร้าวอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ลุงน้องชายลุงที่เลี้ยงเรามาเจอเข้า เขาก็แขนขึ้นมองดูยอดมะพร้าวกลัวเราจะตกลงมาตาย ก็ไปเอาผ้ามาพาดรับจึงลงมาได้

ต้องกวาดบ้านถูบ้านให้เขา ลูกเขาวางไม้ได้ต้องใส่เอาไว้ ถ้าวางเขาร้องแม่เขาได้ยินก็จะตีเราอุ้มใส่เอวปวดท้อง เขาก็ต้องยืนเหยียวถึงเวลาบางทีแม่เขาก็เลี้ยง เราก็กินข้าว ตัวนิดเดียวต้องกลืนครกमारองเท้าจะส่งๆ สักข้าวถ้าไม่เสร็จก็ไม่ได้กินข้าว พอหิวก็ต้องไปเอาข้าวที่สีมาเป่าเอาเกลบออกแล้วก็กิน กินข้าวกลืนแล้วก็กินน้ำตามไป พอพระเคาะระฆังต้องลุกขึ้นหุงข้าว ตัวก็เล็กเวลาจะดมหม้อข้าว หม้อข้าวเดือดทีพลั๊กๆ หม้อมันใหญ่เราจะยกยังงี้ ต้องเอาน้ำใส่ลงไปแล้วมันก็ไม่เดือดเราก็กิน ต้องขึ้นไปยืนบนหัวเตาไฟถึงจะยกได้ เสร็จแล้วถ้ามีปลาปักปลาไว้ให้ แกงไม่เป็นถ้ามีหม้อแกงก็อุ่นให้ ตีสีพอสว่างก็คว่ำ

ไม้คานไปหาบน้ำตามเขา ทำน้ำตาลมะพร้าวมาเทใส่กะทะให้ มาติดไฟ กะทะใหญ่เอาน้ำตาลใส่กล่อ่งให้เอากะบอกมาล้างแล้วก็ขึ้นมากินข้าว สายเขียวไล่คอดไล่กัวเขียว

บางทีมีใครมาจ้างขึ้นมะพร้าวเราก็เอาลูกเขาไปด้วย เลี้ยงลูกให้ เขาเพื่อไม่ให้มาตีเรา ไปรับจ้างขึ้นหมาก ๔ ต้นเพื่องหนึ่ง กว่าจะได้เพื่อง หนึ่งเกือบตายเอาน้องให้คนจ้างเขาอุ้มไว้เก็บตังค์ไว้ทีละเพื่อง บางที รับจ้างเขาได้สลับบ้างเพื่องก็เก็บเอาไว้ เวลาป่าสะใภ้ไปตลาดเราก็ฝาก สตางค์ ที่รับจ้างขึ้นมะพร้าวมาเอาไปฝากป่าสะใภ้ซื้อเสื้อซื้อผ้าถุง เขาซื้อ กางเกงขาก๊วยมาให้ผ้าดิบย้อมดำถุง เสื้อก็ซื้อเสื้อร้อยแขนไหมพรมดู แล้วนำทุเรศเหลือเกิน แขนเหมือนเสื้อแขนยาว เสื้อชั้นในนะป่าสะใภ้ เขาซื้อมาให้ลูกขอตานยังแต่งดีกว่าเรา ก็ดำริในใจว่าเขาซื้อเสื้อมาให้เรา เหมือนกับมาใส่ให้สุนัข เราก็นึกในใจแต่ไม่กล้าพูดกลัวเขา แล้วก็เอา กางเกงมานุ่งมันอยู่อย่างนั้นเขาก็ไม่ซื้อให้ บางทีปีหนึ่งนุ่งกางเกงขาก๊วย สองตัวผลัดขาดแล้วก็ขาดอีก

ผีเกล้ง

แล้วพอนอนกลางคืนก็มุ้งเล็กๆ นอนอยู่คนเดียว บ้านเขาหลัง ใหญ่สองคนผัวเมียกับลูก เขาก็นอนในห้องใส่กลอน เรานอนข้างนอกที่ หอนั่งคนเดียว มุ้งก็หลังสิ้นนอนไปยุ่งกินรันทัดแซด เขาไม่ปรารมภ์ เขาจะมากล่าวจะหลับจะนอนยังไง ผ้าผ่อนมันจะมีไม่มีไม่ปรารมภ์ ใจดำ แท้เขียวป่าสะใภ้ประดุจประดั่งว่าน้องๆ ยักษ์ นอนกลางคืนจะเป็นผีหรือ เทวดาก็ไม่ทราบจับเรามากเราทุกวัน ลากไปประมาณสักครึ่งเส้นเอาไป ทิ้งตมทางโน้น เราก็อ้างเสียงกรีดรู้ว่าผีมันลากทุกคืน ร้องกรีดแล้วก็ คลานเข้ามุ้ง ลุงเขาก็ลุกขึ้นมาถามว่า “มึงร้องทำไม” เราไม่พูด ถ้าม ะให้ตายเราก็ไม่พูด เขาตีตจนแตก บางทีจนเลือดไหล ทนเอา ร้องให้

ก็ร้องไม่ดังที่ไม่ตอบเขาเพราะว่าอะไร เพราะเรากลัวผีจะว่าเราปากบอน
ทนมันเอาไม่พูดจะดีกว่าให้ตีไป พอเข้านอนคลุมโปงเลยนอนหลับแล้วแต่ผี

ผีสงสาร

มีวันหนึ่งฝนตกใหญ่ ฝนตกกลางคืนมีฝนสงสาร เป็นความ
จริงพูดแล้วก็ไม่น่าเชื่อ ผีมันรอน้ำให้เต็มทุกโถ่งๆ ถูกระดานครัวไว้
ให้ใหม่เอี่ยมเขียว เข้าขึ้นน้ำเต็มทุกโถ่ง ครัวก็เอากากมะพร้าวธูปไว้
ให้เสียม ป่าสะใภ้เขาก็ชมหลานเรามันขยันเหลือเกิน กลางคืนมัน
รอน้ำให้เต็มทุกโถ่งกระดานมันถูสะอาด เราไม่พูดสักคำนึกในใจว่า
จำงักไม่ลุกหรอก กลัวผี ไอ้ผีมันทำให้ นึกในใจผีมันเวทนาสงสารกระมัง
มาทำให้หนหนึ่ง หนที่ ๒ - ๓ ผีมันก็ทำให้ วันหนึ่งพระเคาะระฆังผีมัน
นอนอยู่ข้างๆ มุ้ง เราก็นึกว่าลุงเขามานอนเราก็ตีใจเข้าไปเบียดเขายิกๆ
เขียว เตี้ยมมากระซอกหมอนที่หัวไปแล้วไปนอนสลับบุนหรีบๆ พอเคาะ
ระฆังต้องลุกขึ้นหุงข้าวดีสี

แล้วพอจุดตะเกียง อ้าว...ไม่มีใคร มีแต่หมอน ผีดูจริงเขียว
พอลุกหุงข้าวก็ตำครกเปล่าทุกคืน ตำทำไมตำเป็นเพื่อนผีเพราะกลัว พี่
น้องข้างแม่ชื่อยายจับ แก็กถามว่าปู่ทำอะไร แกงอะไรเสียงโหลกน้ำพริก
ทุกคืน “เปล่าค่ะ โหลกครกเปล่าๆ” แก็กหัวเราะนิ่งไปไม่ถามว่าอะไร
ป่าสะใภ้ถ้าไม่ได้ดังใจก็เอาสากระเบือตีหัวบ๊อง ๆ เสมอกันอย่างนั้น ไม่
ต้องนับดีด้วยสากระเบือ ไม่ดับปลาดุ้นฟันดีจริงเขียว ถ้าชี้เกียจ
เหมือนเด็กสมัยนี้ตายเขียวกระดูกออกนอกเนื้อ วันหนึ่งเขาใช้ให้เก็บผัก
ตำลึงในสวนยาง แคนี่ก็ไม่ถูกใจให้ไปเก็บมาอีก เก็บมาแค่นั้นก็ไม่ถูกใจ
เขาเอามะพร้าวที่ปอกแล้วทุ้มใส่หัวโพละเลือดไหล เราก็กะมือลูบเลือด
น้ำตาไหล

วันหนึ่งลุงไปปากลัด พระประแดง เราไปเล่นกับเพื่อนกับพี่

น้องกันห่างๆ ประมาณ ๓ ชั่วโมงเห็นจะได้ ป้าสะใภ้ไม่พูดไม่เรียกไม่บอกเล่า ปิดโธ่! ตั้งแต่อยู่กับเขาเพิ่งจะไปเล่น ปกติเราไม่ได้ไปเที่ยวเล่นเหมือนคนอื่นเขา พอสามีเขากลับมาจากปากลัด เมียเขาก็บอกกับผัวเขาเชียวว่า เราไปเล่น ๓ ชั่วโมงแล้วยังไม่กลับบ้าน ลุงไม่ฟังเสียงเชื่อเมียเขาก็ไปเรียกเอาไม่ไปด้วยตั้งใจให้เราให้ตายคาที่ เขาไล่กวตเรตั่ง ๓ ชนิดสวน ริ่งหนีถ้าไม่หนีคงตาย ริ่งไปเจอบ่อไปจนมุมตรงบ่อ เขาจับได้ตีเพี้ยะ เพี้ยะหนึ่งเลือดกระฉูด ตีใกล้ๆ ทำน้ำเขาลากมาตีทำน้ำริมแม่น้ำเจ้าพระยา ตืออยู่ตั้งชั่วโมงเขาก็ยังไม่พัก เกือบสลบแล้ว จะเป็นว่าพี่น้องคนใดจะมาห้ามปรามก็ไม่มี ป้าสะใภ้ก็นั่งดูผัวเขาตี ยายพิมเห็นว่าเราทำงานงกๆ ไปเที่ยวเล่นวันเดียวเท่านั้น แกก็เลยบอก “ไอ้ทิดสุข มาดูจะช่วยตี” แกก็ลากไม้มา ยายพิมแกเห็นว่าเรานะ เลือดสดหมดทั้งตัวแกตีแปะๆ ทั้งไม้แล้วแกก็ไป ลุงเขาก็ตีต่อแล้วก็โยนลงไปในแม่น้ำเราก็ตะกายขึ้นมา เขาก็ตีอีกโยนลงไปในแม่น้ำอีก น้องสาวของแม่ท้องเดียวกันเขาก็ไม่พูดอะไรไม่มีใครห้ามปรามเกือบสลบ ป้าสะใภ้ก็นึกละอายใจขึ้นมาพาไปอาบน้ำทาขมิ้น มันแสบเนื้อล้นดึกๆ แล้วก็งูมมือนามานเรือนสลบเลยตั้งแต่เย็นจนสองยามจึงฟื้นขึ้นมา

อีกวันหนึ่งลูกของเพื่อนลุงเขาเอามาฝากไว้ ทิดมันกินหรืออะไรไม่รู้เฝ้าหมดทั้งตัว ป้าเขาให้กินข้าวที่ตำกับมะพร้าวคั่วให้กินทุกวัน ถ้ามีปลาแห้งก็ให้บ้างเราก็ดูเด็กคนนั้น แหม...จะให้กับข้าวกินให้ชื่นใจบ้างไม่ได้หรือ เด็กเป็นผู้ชายไว้ทางแกละ เราก็ตักไปลองกึ่งที่ท้องร้องมาก็รีบแกง “นี่แกงส้มนะ ตักให้คุดข้าวให้ริบๆ กินนะ เอ็งริบๆ กิน เดี่ยวป้าสะใภ้มาเห็นเขาจะตีซ้ำ” ไอ้เด็กคนนั้นก็รีบกิน กินได้สักครึ่งท้องป้าสะใภ้มาเจอจะเข้า เขาไปบอกกับผัวเขา ลุงมาถึงก็ว่า “มึงรักไอ้แกละนั้นหรือ มึงจะเอามันเป็นผัวหรือ เด็กตัวนิดเดียวมึงจะเอาอะไรปรนนิบัติมัน” ว่าไปโน่น เราก็มั่วอะไรเสียงเขาได้เสียเมื่อไหร่ จะได้ตบลิ้นห้อย เขาก็

ลงโทษไม่ให้กินข้าวเราก็กินเพราะทำงานนี่ก็ไปฟันมะพร้าวอ่อนมาอันหนึ่งสัก ๗ - ๘ ลูก เอาน้ำทั้งกินเนื้อหมด กินจนอ้มแล้วเอาเปลือกหมกท้องร้องไม่ให้กินข้าวก็ไม่ทุกข์ กินมะพร้าวอ้มแล้ว ต้องตำข้าวสารทุกวันเอาไปบรจสองใบตัวจะได้สูงจะได้ตำข้าวเสร็จ ตำไม่เสร็จก็กินข้าวสารอย่างทีบอก ถ้าเห็นน้ำตาลล้างกระบอกเสร็จแล้วถ้าโดนตำอีกวันนั้นจะไม่ได้กินข้าวต้องกินข้าวสาร เป่าข้าวสารเอาร้าออกแล้วก็กินข้าวสารถึงเพียงนั้น ป่าสะใภ้ทำรูลอยอยู่อย่างนั้นเวลาประมาณนานหลายปี

วันหนึ่งผีหลอกขนาดหนัก เป็นพระใส่หมวกเจ็กครองผ้าเดือนหงายพอจะมองเห็นบ้าง นอนที่หอนั่งเราก็กัดใจฝืนเดินเข้ามาหาในมุ้งเราก็ร้องกรี๊ดผีก็หายไป ลูกก็มาตีเราเกือบตาย ถามเท่าไร ก็ไม่พูดคราวนี้เอามุ้งเอามานขึ้นไว้ เปิดหน้าต่างไว้ คราวนี้ผมยาวเชียวชะโงกหน้าต่างมาหลอก จะตายก็ตายเถอะไม่เสียดายแล้วชีวิต อยู่ก็ทรมานพ่อแม่ก็ไม่มีใครก็ไม่เมตตาเราตายก็ตายเถอะ รุ่งขึ้นอีกวันเจ็บแทบตายผมไม่มีกล่าวถึงแม่ที่ตายไปน้องกับพี่ก็ลำบากเหมือนกันแต่ไม่เท่ากับเรา แม่เป็นปีศาจมาดูดน้ำสาว “กองๆ ลูกกูนะมึงเลี้ยงไม่ได้ กูจะเอาลูกกูไป” เป็นปีศาจมาพูด พอรุ่งขึ้นอีกวันน้องชายที่ชื่อลำเภา ตกลงไปในท้องร่องนอนบนเรือแต่ตกลงไปในท้องร่องน้ำลึก ๓ นิ้วเห็นจะได้ ครว้หน้าตายได้ไม่มีใครรู้ น้องนอนกับพี่สาวบนเรือตกลงไปตาย เข้ารุ่งขึ้นพี่สาววิ่งมาบอก “ป๊ายๆ น้องตายแล้ว” พอเขาบอกน้องตายแล้วเกือบจะเป็นลมวิ่งมาดุร้องให้เกือบจะเป็นลม ไหนจะห่วงบ้านกลัวป้าสะใภ้จะมาตีเราอีก พอตกปายลงเขาเอาน้องมาห่อเมาะ เขาจะเอาไปเผา เวลาเขาเอาไฟใส่จะเผาเราจะกระโดดขึ้นไปบนเชิงตะกอนว่า โอ...ตัวเราทำไมไม่ตายทำไมน้องจึงตาย นึกในใจว่าให้น้องมาเอาพี่ไปอีกคน ความรักน้องถึงเพียงนั้น ตัวของเราไม่โตเท่าไร

พอเผาน้องกลับมาอีก ๔ - ๕ วัน ปู่มาจากกรุงเทพถามหาพี่สาว

ปู่บอก “ไม่ได้เอ็งเอาหลานเข้ามาแล้ว ข้าจะเอาหลานของข้ากลับไปบ้าง” ปู่เป็นห่วงแถมมากแล้วถือไม้เท้ามา ลุงเขาก็กจัดแจงเอาเราเข้าครัว “ถ้าปู่มีเงาถามว่าจะมาเอามึงไปมึงจะว่ายังไง มึงจะบอกว่าจะอยู่กับลุงหรือจะอยู่กับปู่ ถ้าถามทุกซ่ซมมึงต้องบอกว่ามึงอยู่สบาย ถ้ามีเงาบอกว่าจะไปอยู่กับปู่จะดีให้ชักเชียว” เขาเอาเข้าไปหาปู่เราก็บอกว่า “ฉันไม่ไปหรอก ฉันจะอยู่กับลุง” เพราะกลัวเขาจะตีสลบอีก ปู่ก็เอาแต่พี่สาวมารกรุงเทพฯ ประมาณ ๑๕ วันปู่ก็ตาย

ปู่ตายก็มีหนังสือมาบอกว่าให้เอาหลานไปเผาปู่ ลุงจึงจำเป็นต้องให้ไปเพราะว่าเป็นความความตายมันเป็นเรื่องใหญ่ เขาก็ให้ไป ให้เงินไป ๓ บาท เงินของเราก็มียาบ้าง เขาให้ถุงผ้าสีดอกมะขามใส่เสื้อชั้นในยังกับเสื้อชั้นนอก น้าเกลียดทุเรศทุรังความที่ป้าสะใภ้ใจร้ายขนาดนั้นให้ซื้อกับข้าวมาฝากด้วยให้เงินไป ๓ บาท เราก็ก็นั่งข้างพ่อก็แลเห็นเด็กม่อกล่อม ม่อกล่อมเชียว อย่างกับขี้ข้า เขามองดูแล้วบอกว่า ผ้าไม่มีจะนุ่งหรือหรือ ก็บอกว่ามีอย่างนี้มา มีผ้าแถบไปผืน เขาก็ให้ผ้าขาวนุ่งไปเผาศพปู่ที่วัดไตรมิตร (วัดสามจีน)

ไปเผาแล้วก็ซื้อกับข้าวกับปลาใส่คอเรือไว้พอลกลับมาจากเผาปู่ก็มาไหว้ที่หอวังพระ ปู่เป็นเศรษฐีมีหอพระที่บูชาอยู่หลังหนึ่ง แต่คนเดินผ่านไปมาต้องผ่านหอนี้เราก็ก็นั่งดูเรียกพ่อแม่ปู่ย่าตายายให้มาช่วย ลูกอยู่ที่นั่นป้าสะใภ้ทารุณนัก กว่าจะได้กินได้นอน หวงแทนได้รับความลำบากที่สุด ขอให้ปู่ย่า พ่อแม่กับพระช่วยด้วย พอพูดแล้วก็ยืนอยู่หน้าหอพระ ใครๆ เดินร้องเรียกหาก็ไม่เห็นเรา ลุงเผาแล้วเราก็ก็นั่งกลับบ้าน อาก็ก็นั่งไปหลีกไปหลีกมากก็ไม่เห็น เรายืนจ้องเราเห็นเขาเดินไปเดินมา อาก็ก็นั่งว่ารำรวยเหมือนกัน ลุงก็ด่าข้างอา ด่าทำทนายว่าเอาไปคนหนึ่งแล้วยังไม่พออีกหรือจะเอาอีกคนหรือ พี่น้องข้างพ่อก็บอกว่าข้าไม่ได้ชักชวนหลานเอ็งไว้ ความจริงเขาก็ไม่ได้ชวน ก็ด่าทำทนายอา

อาร์เคียงขึ้นมาก็บอกว่า เอ้า...ถ้าไม่ชอบใจก็ไปฟ้องเอา ถ้าขึ้นด่าจะเอา อีฐ่มให้เรือแพแตก หัวร้างข้างแตกเดี๋ยวนี้ อาได้ทำทายเป็นเหมือนกัน เพราะว่าลุงได้ล่วงเกินพี่น้องข้างพ่อมาก ตกลงลุงเห็นว่าเขาเอาจริงก็เลยกลับบ้าน

ครูก็ออกมาจากหน้าพระเขาลาม “มึงไปไหนมา เขาเรียกหามึง ได้ยินไหม” บอก “ได้ยิน” “ทำไมมึงไม่มาน” ไม่ตอบ “มึงไปอยู่ไหนเขา ถึงไม่เห็นมึง” “ก็ยืนอยู่หน้าพระใครๆ หลีกฉันไปหลีกฉันมาไม่เห็นฉัน ต่างหาก” เขาไม่ให้อยู่บ้านเขา เขาไล่เขยวนะ พี่น้องพ่อไล่หมดก็คนก็ คนเขาก็ไล่หมด พี่สาวของพ่อท้องเดียวกันเขาไล่เขาไม่ให้ขึ้นบ้าน เอาอีกแล้วกรรมของเราอีกแล้วเขาไม่ให้ขึ้นบ้านแล้วนี่ เราก็ก่อนขึ้น นอนใต้ถุน เลยมิเรือนผูกอยู่ เด็กมันเล่นหอยแครงใส่ไว้ครึ่งคองเรือ นอนบนหอยแครง นั้นนะกลางคืนยุ่งก็กัด กรุงเทพฯ ยุงมันชุมก็แก้เอาผ้าสิดอกมะขามนุ่ง ยุงก็ชุม อยู่อย่างนั้นทุกวันอยู่เกือบประมาณเดือนหรือเดือนหนึ่ง นอนอยู่ใต้ถุนทุกวันนอนบนหอยแครง ถึงเวลากินข้าวพี่สาวก็เอามาใส่ข้าว เขยวนะมีอะไรก็หยอดๆ แล้วก็ส่งมาที่เขาเทน้ำคร่ำ ส่งมาให้ ก็เรียกน้อง ให้มารับข้าวข้าว ก็รับข้าวข้าวนั่งกินอยู่ใต้ถุน พอกินเสร็จแล้วล้างถ้วย ล้างชามส่งให้เขาไปทางช่องนั้นอย่างนั้นทุกวัน พี่สาวเอาข้าวลอดรองให้ กินทุกวันมีสตางค์หรือมีขนมพี่สาวก็เอามาแบ่งให้กิน

ทีนี้เราก็นึกในใจว่า แหมเรานี้แสนที่จะทรหดแสนที่จะลำบากจะเป็นพี่น้องคนใดเขาก็ไม่เมตตาเราเลย จะไปขึ้นบ้านใครเขาก็ขับไล่เราทุกวัน เราจะอยู่ไปไย อยู่ไปก็ลำบากเปล่าๆ จะไปอยู่ไปกินที่ไหนเขาก็ไม่ให้เรา ขึ้นบ้าน เราต้องนอนใต้ถุนอยู่กับหอยแครงทุกวัน เราจะทรมาณชีวิตอยู่ได้หรือ อย่างนี้ที่นี้ทำใจ ครว้าผ้าแถบไปเลยจะไปผูกคอตาย แล้วเดินไปหลังบ้านปู่ก็มีลูกอาอยู่คนหนึ่งกำลังเลี้ยงน้อง ถ้าจะไปไหน เอ็งเอาผ้า ห้อยคอเอ็งจะไปไหน เราเดินไปหลังบ้านไปหาต้นไม้ใหญ่จะผูกคอตายแล้ว

เอ็งจะไปไหนนั่นนะ เรา ก็ตอบไปว่า เรานะไม่ร่ำรวยเหมือนอย่างกับเจ้านี่ เจ้าจะร่ำรวยกินก็เป็นสุขนอนก็เป็นสุข ข้าทาสหญิงชายก็มีใช้ เรานี้ยากจนเรากินก็ต้องกินใต้ถุน เรานอนก็ต้องนอนใต้ถุน เราจะไม่อยู่เราจะตายแล้ว เราจะไปฆ่าตัวตาย บอกกับพี่น้องเช่นนั้น แล้วเราก็เดินไปหลังบ้าน ไอ้พี่น้องลูกของอา นั่นนะมันรีบวิ่งขึ้นไปเอาเงินมาบาทหนึ่ง จะไปขโมยเตี้ยเขามา ยังงี้ก็ไม่ว่า มันบอกว่า เอ็งอย่าไปฆ่าตัวตายนะหน้าเขา บอกว่าฆ่าตัวตายตกนรกนะเอ็ง ไม่มีจะกินไม่มีจะใช้ให้บอกกับเราเถอะ เราจะไปหาสดางค์หาเงินที่เตี้ยเก็บไว้ในหีบมาเลี้ยงเอ็งเอง นางเยื่อนได้บอกอย่างนั้นเป็นพี่น้องกันเป็นลูกของอา ตัวของครูก็เลยวางท่า อ้อ... เขายังเมตตาเรา เออ นี่มันดินะ ยังเด็กอยู่ด้วยกันมันมีอะไรก็จะถาม “เอ็งมีกินหรือเปล่าล่ะ” เราถ้ายังอึดอยู่ก็บอกว่าไม่เอาหรอกว่าอย่างนั้น อยู่อย่างนั้นมาอีกสัก ๗ วัน ถ้านะเป็นเทวดาก็คงดลบันดาลให้เราพ้นจากกองทุกข์

เมื่อวันนั้นเรานอนอยู่ยงกินเต็มเลย อาลงมาดุกกล้วยในโถ่ง เขาก็ต้องเดินผ่านเรือนนั้นมา เขาก็เห็นเรานอนอยู่ เทวดาเขาคงบันดาล เขาก็ถามว่า ปุยนอนอยู่ที่นี้หรือ ก็บอกตอบกับอาเขาว่า ขึ้นได้นอนอยู่ที่นี้นานแล้วก็ไม่ใครเขาเมตตาเขาไม่ให้ขึ้นขึ้นเรือน ขึ้นไม่มีที่จะอยู่ก็ต้องนอนอยู่ที่นี้ แล้วอา ก็ได้ถามว่า “ใครเขาชวนให้เอ็งกินเล่าทุกวัน” พี่สาวเอลอตรองมาให้มือละขาม ตอบกับอาอย่างนั้น “เอาเถอะเอ็งก็ได้รับความลำบากมากมายจะเลี้ยงเอ็ง ขึ้นไปนอนบนเรือนกับอาเถอะ แม่เอ็งก็มีความดีกับพี่น้องข้างพ่อ แม่เอ็งดีมาก อา ก็นึกถึงความดีของแม่เอ็งที่ดีกับอาไว้มาก” อา ก็พาขึ้นไปบนเรือน แหมตั้งใจเกือบตายประจบประแจงเขาไม่ต้องให้เราใช้เราทำเองทั้งสิ้น ลูกของอา ก็เลี้ยง ตักน้ำตำข้าวหุงข้าวทุกอย่างทำเสร็จไม่ต้องให้อาเขาใช้ ที่นี้ใครเขาก็เสียตาย รู้อย่างนี้เราเอามันไว้ไม่ดีเทร่อ สอนตัวเองนะเรานะได้รับความลำบากถึง

เพียงนี้ หลังจากที่ต้องผจญกับความลำบากมากมายในวัยเด็กแล้ว

ครั้งต่อมาจึงได้แต่งงานกับนายชื่น ลำแดงปิ่น ผู้เป็นศิษย์แพทย์ อยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และมีบุตรร่วมกัน ๒ คนคือ ๑.นายชิต ลำแดงปิ่น ๒.นายชวน ลำแดงปิ่น ในขณะที่ชีวิตกำลังมีความสุข ความอบอุ่นกับครอบครัวแต่อนิจจาเวรกรรมก็ต้องทำให้ชีวิตต้องลำเค็ญ อีภวาระ เมื่อสามีอันเป็นที่รักได้ถูกพญามัจจุราชพรากไปอย่างไร้ความปราณี ทั้งลูกน้อยไว้ ๒ คน จึงต้องรับภาระกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูลูกน้อยตามลำพัง แต่เนื่องเพราะสามีประกอบความดีไว้แต่ปางก่อน ครั้งเมื่อยังเป็นศิษย์แพทย์ อยู่ที่โรงพยาบาล ท่านผู้อำนวยการจึงได้อนุเคราะห์ให้ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลแห่งนั้น แต่เนื่องจากคุณแม่อาจารย์ทองสุขเล็งเห็นว่าการทำงาน ในที่นั้นไม่ยั่งยืนนักจึงได้ออกมาทำการค้าขายเพื่อหากำไรเลี้ยงลูกน้อยทั้ง ๒ จบจนอายุได้ ๓๐ ปีเศษ แม่ชีทองสุขทำการค้าก็เพียงแต่พอกินพอใช้เท่านั้น ไม่ร่ำรวยอะไรเพราะขาดทุนรอน ในขณะที่ทำการค้าอยู่นั้นก็ได้ยินกิตติศัพท์ เรื่องการเจริญวิปัสสนาของหลวงพ่อดอกน้ำ ซึ่งขณะนั้นท่านมีสมณศักดิ์ เป็นพระครูสมณธรรมสมาทาน จึงคิดอยากจะศึกษาดูบ้าง จึงได้ปลีก เวลามาศึกษาเท่าที่จะสามารถหาเวลามาศึกษาได้ วันไหนว่างก็จะมาอยู่ เสมอ การค้าขายก็ยังไม่ทอดทิ้งเพราะมีหน้าที่เลี้ยงลูกทั้ง ๒ อยู่ ทำอยู่ อย่างนี้นานพอสมควรอยู่ต่อมาก็เข้าถึงธรรม

ก่อนที่จะเข้าสู่เรื่องราวของแม่ชีทองสุขต่อไป คงต้องแนะนำให้ รู้จักกับแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง เพราะในเรื่องนี้จะกล่าวถึงแม่ชีจันทร์หลาย ตอนที่เดียว

แม่ชีจันทร์ หรือแม่อาจารย์ลูกจันทร์ ขนนกยูงนี้เป็นผู้ที่สนิทสนมและใกล้ชิดผูกพันกับแม่ชีทองสุขมาก เป็นทั้งศิษย์อาจารย์ เป็นทั้งเพื่อนพี่น้องกันเลยทีเดียว

ที่บอกว่าเป็นทั้งศิษย์อาจารย์กันนั้นตามประวัติกล่าวว่าตอนที่แม่ชี

จันทร์ ออกจากบ้านที่ อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม เพื่อตามหาพ่อที่เสียชีวิตไปแล้ว สาเหตุที่ตามหา ก็เนื่องจากว่า มีอยู่คราวหนึ่ง พ่อกับแม่ของแม่ชีจันทร์ทะเลาะกันเพราะ พ่อกินเหล้าเมา แม่ก็ได้ว่าข้างพ่อไปว่า “ไอน์กระจะออก อาศัยรังเขาอยู่” ฝ่ายพ่อ พอได้ยินก็โกรธจัดเพราะว่าพื้นเพเดิมนั้นมีฐานะยากจนกว่าแม่ของแม่ชีจันทร์ พ่อ ก็ได้ถามบรรดาลูกๆ ว่า “มีงได้ยินที่แม่มีง ด่าพ่อไหม” แม่ชีจันทร์ก็ไม่อยากให้พ่อกับแม่ต้องทะเลาะกันจึงตัดบทไปว่า “แม่ไม่ได้ว่าอะไรพ่อหรอก”

พ่อจึงโกรธและพูดด้วยความโมโหว่า “ลูกทุกคน เอ็งว่าแม่ไม่ได้ด่าพ่อ ให้มันหูหนวก ๕๐๐ ขาดิ” แม่ชีจันทร์เชื่อว่า คำพ่อคำแม่นั้นศักดิ์สิทธิ์มาก จึงตั้งใจว่าจะขอโทษกรรมกับพ่อก่อนที่พ่อจะสิ้นใจ แต่ปรากฏว่าวันที่พ่อสิ้นใจนั้นแม่ชีจันทร์ออกไปตรวจท้องนาตั้งแต่เช้าตรู่ พอกลับมาถึงบ้านก็รู้ว่าพ่อสิ้นใจแล้ว โดยพี่ๆ น้องๆ ต่างขอขมาพ่อกันหมดยกเว้นแม่ชีจันทร์ที่กลับมาไม่ทันขอขมา

ความรู้สึกนี้ฝังใจแม่ชีจันทร์มาโดยตลอด ตั้งใจว่าจะต้องขอขมาพ่อให้ได้ จนวันหนึ่งก็ได้ยินข่าวว่าวัดปากน้ำมีการสอนธรรมะและถ้าเข้าถึงธรรมก็จะสามารถไปนรกสวรรค์ได้ แม่ชีจันทร์จึงมุ่งมั่นที่จะมาวัดปากน้ำตามประวัติกล่าวว่า แม่ชีจันทร์นั้นเด็ดเดี่ยวมาก ไม่มีความ

คุณแม่อาจารย์ทองสุข

คุณแม่อาจารย์ลูกจันทร์

อาศัยโยติกับสมบัติใดใดเลย ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินหรือไรนาต่างๆ มุ่ง
ม้นพายหน้ามาสู่วัดปากน้ำอย่างเดียว

แต่เนื่องจากว่าในสมัยนั้นการที่ใครจะมาอยู่วัดปากน้ำได้นั้น
ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะขณะนั้นวัดปากน้ำมีทั้งพระและแม่ชีอยู่กันมากอยู่แล้ว
ใครๆ ต่างก็อยากมาอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ ชื่อเสียงของท่านขจรขจาย
ไปทั่วประเทศ

แม่ชีจันทรจึงตัดสินใจยอมตนเป็นคนรับใช้คหบดีท่านหนึ่งซึ่งเป็น
อุปฐากวัดปากน้ำ เพื่อที่จะได้มีโอกาสได้ไปถึงหลวงพ่อดปากน้ำบ้าง
คหบดีท่านนี้คือ คุณนายเลียบ บ้านอยู่แถวสะพานหัน ณ บ้านหลังนี้เองที่
เป็นจุดเริ่มต้นสายสัมพันธ์ฉันอาจารย์กับศิษย์ของแม่ชีทองสุขและแม่ชีจันทร
โดยแม่ชีทองสุข (ขณะนั้นยังไม่ได้บวชเป็นแม่ชี) ได้มาสอนสมาธิที่บ้าน
คุณนายเลียบเป็นประจำ คุณนายเลียบก็ได้เรียกให้แม่ชีจันทรขึ้นไปนั่ง
สมาธิด้วยกันบนดาดฟ้า มีความเมตตาเอ็นดู แม่ชีจันทรเป็นพิเศษ เพราะ
แม่ชีจันทรนั้นท่านเป็นคนขยัน นับแต่ได้รับหน้าที่ท่านก็รับผิดชอบการ
งานทุกอย่างจนหมดจด บ้านช่องสะอาดเรียบร้อย ถึงกับได้รับการไว
วางใจให้เก็บรักษากุญแจกำปั่นด้วย

แม่ชีจันทร
พอได้นั่งสมาธิกับแม่
ชีทองสุขแล้ว ด้วย
อุปนิสัยเป็นคนเอา
จริงเอางังของท่าน
จรดจ่ออยู่กับธรรม
ภายในทุกวัน อยู่
ตลอดเวลา จนผ่านไป
๒ ปี ก็ได้เข้าถึงพระ

แม่ชีจันทร ขนนกยูง

ธรรมกาย

หลังจากนั้น แม่ชีทองสุขก็ได้ต่อธรรมะให้และให้แม่ชีจันทร์ใช้ธรรมกายไปตามพ่อ แม่ชีจันทร์ก็ได้พบพ่อซึ่งถูกทรมานอยู่ในนรก เพราะเวรจากการที่ดื่มสุรา ได้อารธนาพระธรรมกายช่วยพ่อให้พ้นจากนรก และได้ขอโอฬิตต่อพ่อเป็นผลสำเร็จสมความตั้งใจ

ต่อมาแม่ชีจันทร์กับแม่ชีทองสุขก็ได้มาปรึกษากันว่าจะไปบวชที่วัดปากน้ำแม่ชีทองสุขจึงพาแม่ชีจันทร์มาราบฝักตัวเป็นศิษย์กับหลวงพ่อดาวพุดน้ำ พอหลวงพ่อดินแม่ชีจันทร์ท่านก็พูดว่า

“มีงมันมาเข้าไป” ซึ่งสร้างความแปลกใจให้กับแม่ชีจันทร์มาก ว่าทำไมหลวงพ่อดินจึงกล่าวเช่นนั้น และหลวงพ่อดินก็ให้แม่ชีจันทร์เข้าโรงงานทำวิชา เรียนรู้ธรรมะขั้นสูงเลย โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบเหมือนคนอื่นๆ หลังจากอยู่วัดปากน้ำได้ ๑ เดือน แม่ชีจันทร์กับแม่ชีทองสุขก็ได้บวชเป็นแม่ชีพร้อมกัน การบวชในยุคนั้นยากมาก ผ้าขาวที่ใช้ใส่ตอนบวชนั้นก็ต้องเช่าเขามา จึงทำให้แม่ชีจันทร์และแม่ชีทองสุขนั้นสนิทสนมผูกพันกันมาก แม่ชีจันทร์จึงรู้จักแม่ชีทองสุขดีเป็นพิเศษกว่าแม่ชีคนอื่นๆ

แม่ชีทองสุขเข้าถึงธรรมเพราะขัดกระโถน

ในเรื่องเหตุที่เข้าถึงธรรมนั้นแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง ซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดกับแม่ชีทองสุขได้เล่าให้ฟังไว้ในหนังสือวิปัสสนาบันฑิตสารว่า

“พี่สุเขาพิลึกละ ก่อนจะได้ธรรมะก็ต้องเตะกระโถนน้ำหมากหมดศาลาเลย ตอนนั้นเขาเป็นแม่ค้าขายมะพร้าว พอได้ยินข่าวว่าหลวงพ่อดอนธรรมะก็อุตส่าห์มาเรียนทั้งลูก ๒ คน ไร่บ้านตอนนั้นลูกก็ยังไม่ได้เท่าไร ใครๆ ที่มาเรียนพร้อมกันก็ได้ธรรมะหมด เหลือแต่พี่สุเท่านั้นนั่งเท่าไรๆ ก็ไม่ได้ วันหนึ่งน้ำขึ้นเต็มฝั่ง พี่สุเขาก็ไม่โหดตามน้ำขึ้นมาเขียวโหม่ง ใครๆ จะห้ามเขาเขาก็ไม่เชื่อใครหรอก เขาคิดว่ากระโถนน้ำหมากเยอะๆ ในศาลาหลังเก่าไม่รู้ก็ไปๆ ขนเอาไปลงคลองชัดไปเขาก็ว่าคาถา

ของเขาไปเสียงพึมพำว่า “กิเลสมันหนานัก ชัดมันเสียบ้างเจ็บใจนัก ใครเขาได้กันหมดเหลือคนเดียว เจ็บใจต้องชัดมันออกเสียอีกกิเลสนี้” วันนั้นกระโถนขาวสะอาดหมดทั้งศาลาเลย

เขาได้ธรรมะแปลกประหลาดกว่าใครหมด ใครๆ เขาโดยมากก็นั่งเข้าที่ใต้ธรรมะแต่พี่สุเขาเดินแล้วได้ไม่ใช่เดินจงกลมจงแบนอะไรหรอก เขาก็มานั่งเรียนตั้งแต่เช้าก็ไม่เห็นอะไร เขาหัวขำก็ค่อยๆ เดินไปซื้อข้าวที่ประตูน้ำ ขณะที่เดินนั้น ใจเขายังผูกพันอยู่กับธรรมะ เขาลืมมาอะระหังไปเรื่อยๆ และค่อยๆ เดินไปเจียบๆ พอจนถึงท่าน้ำเขาก็เห็นแสงสว่างวูบขึ้นหน้าเขาแล้วจึงเห็นองค์พระ เขาบอกว่าเขาคงใจเย็นตะลึงอยู่กับที่ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจิตก็รู้ว่านั่นพระธรรมกายแน่แล้ว ก็ปลื้มใจ บอกไม่ถูก ค่อยๆ เดินไปซื้อข้าวกินได้ ๒-๓ คำก็เลิก ค่อยๆ เดินกลับมาศาลาบอกอาจารย์ผู้หญิงดูเหมือนชื่อนุญช่วยอาจารย์ซักไซ้ไล่เรียงว่าเห็นข้างนอกหรือข้างใน ซักอยู่นานจึงบอกว่าใช่พระธรรมกายแล้ว ให้พี่สุขนอนค้ำศาลาอีก ๑ คืน และได้สอนวิชาต่อให้และต่อมาอาจารย์ก็ขอรัตนะ ๗ ให้ พี่สุเขาได้ธรรมะก่อนแล้วจึงมาบวช เมื่อบวชใหม่ๆ ยังไม่มีบ้านอยู่ หลวงพ่อให้อยู่ในโรงงาน นอนตรงใกล้ๆ พระเจดีย์สำภาวนั้นแหละ

แม่ชีจันทร์เล่าต่อไปว่า พี่สุขณะธรรมะเชี่ยวชาญเหมือนกัน เมื่อมาบวชใหม่ๆ เขาอยู่เวรตอนดึกด้วย หลวงพ่อท่านให้ฉันไปเรียกเขาทุกคืน ฉันก็ต้องเดินไปเรียกเขา เขานอนขี้เขางุ่นน่าโมโห เวลาร้องเรียก “พี่สุ พี่สุ ลูกขึ้นเถอะหลวงพ่อก็เรียกแล้ว” เขาตื่นแล้วก็ทำบิณฑิ์เกียจ ยกแขนซ้าย อืด! แล้วก็หลับต่อไปอีก ฉันก็ต้องเรียกเขาอยู่นั่นแหละ พอตื่นอีกทีก็ยกแขนขวายืดตัว ร้องอืด! แล้วก็หลับอีก อย่างนี้เป็นปีๆ ไม่ใช่วันสองวัน เราไม่เรียก หลวงพ่อก็ดูเรา

คืนหนึ่ง ฉันโมโหเต็มทีพอเรียก เขาตื่นล้างหน้าล้างตาแล้วเดินไปเข้าเวรด้วยกัน เขาไม่รู้หรอกว่าฉันโมโหเขาสุดขีดแล้ว พอนั่งเข้าที่

หลวงพ่อก็ให้เขาทำงานช่วยคนโน้นคนนี้ เวลานั้นวิชาเขาเก่งพอดู ส่วน
 ดันกายมนุษย์ยังไม่โตไม่หาย พอเข้าที่กายธรรมกับกายทิพย์ก็ทำงาน
 อย่างเย็นๆ แต่กายมนุษย์ยังไม่หมดโมโห ก็เลยบ่นฟุ้งว่า “ไอ้ฟุ้งบ้า ไอ้
 ฟุ้งบ้า” ต้องให้เดินตามทุกคืน คืนละ ๒-๓ หน มีดก็มีด ยิ่งกลัวอยู่ด้วย
 ว่าเขาจนพอใจแล้วก็หายโมโห จึงเข้าที่ต่อไปทำงานตามที่หลวงพ่อบอกใช้
 พอเข้าเท่านั้นแหละ ห้องฉันแทบพังทีเดียว ฟุ้งทำท่าเหมือนจั่วต่อนอก
 หน้าไก่อ เขารัวกและกระต๊อบทำมือหนึ่งเท้าสะเอว มือหนึ่งชี้หน้าฉันว่า
 “ไอ้จันท์ สำคัญนัก เมื่อคืนมาด่าฉันทำไม”

ฉันจะตอบว่าไม่ได้ด่าก็กลัวศีลจะขาดไปอีกข้อหนึ่งเลยว่า “ก็
 อยากรู้เรียกไม่ตื่นทำไมละ เลยมโห้ขึ้นมาบ้างซี นอนบิดขี้เกียจอยู่ได้เป็น
 ปีๆ” “เออๆ แล้วฉันจะตายแกต้องมาขอสะมาอกัยฉันนะไม่งั้นแกจะต้อง
 มีโทษ”

เมื่อตอนเจ็บหนักตอนนั้น ก็ให้ฉันโทรเลขไปบอกให้ครูเหียรมา
 ขออภัยเหมือนกัน เกี่ยวข้องกันคือ ครูเหียรเป็นศิษย์ฟุ้ง เคียวเขี้ยวจะให้
 เขาได้ธรรมะ ต่ว่าเขาทุกวันทุกคืน เขาอดโมโหไม่ไหวเลย เดินกระต๊อบ
 เท้าและว่าในใจ ฟุ้งก็รู้เรื่องมานานแล้ว ก็ยังจำได้ให้โทรเลขไปเรียกตัว
 ขอสะมาอกัยก่อนตายจากไป

“ฟุ้งล่ะ เขาเป็นคนชน และไม่กลัวอะไรๆ หมด”

วันหนึ่ง หลวงพ่อบอกว่า ไปตรวจเมืองนรกมาเท่านั้นแหละ ฟุ้ง
 เขาก็ถามใหญ่เขี้ยวว่า เมืองนรกเป็นอย่างไร? จะไปทางไหน? ไปอย่างไร?
 หลวงพ่อก็บอกให้ ฟุ้งเขาก็อยากไปมั่งทีเดียว เขามาชวนฉันว่า “จันท์ คืน
 นี้ เราส่งกายทิพย์ไปเยี่ยมเมืองนรกกันเถิด อยากรู้คนที่ตายไปแล้ว เขาจะ
 ไปอยู่กันยังไง ฉันว่าฉันไม่อยากไป ไม่ชอบดูยมบาล เขาถามว่า ทำไม ฉันว่า
 ฉันกลัวยมบาลแก่หักคอ เขาก็บอกว่า เขาไม่กลัว ฉันห้ามเขาเท่าใดๆ เขาก็
 ไม่เชื่อ จนวันหนึ่งได้ข่าวว่าเขาไปจริงๆ และไปเถียงกับลูกน้องยมบาล

ไปเยี่ยมเมืองนรก

แม่อาจารย์ทองสุข ลำแดงปั้น ตั้งแต่รู้ข่าวว่าหลวงพ่อบ้านไปเทศน์โปรดสัตว์นรก และรู้ช่องทางที่จะไปแล้วก็เริ่มทำสมาธิ และฝึกหัดม้าแก้วคล่องแคล่วอยู่ทุกวัน รอโอกาสที่จะหนีหลวงพ่อบ้านนรกบ้าง

วันหนึ่ง สบเหมาะหลวงพ่อบ้านถูกนิมนต์เข้ากรุงเทพฯ แม่อาจารย์สั่งเพื่อนในห้องฝึกหัดกรรมฐานว่า “อย่าให้ใครมายุ่งยุ่งกับร่างกายฉันนะ” แล้วก็เข้าที่ท่า “สัมมา อะระหัง” เดินธยานจนตั้งเจียบสงบดีแล้ว จึงอธิษฐานขอไปเยี่ยมเมืองนรกบ้าง แล้วก็ขึ้นขี่ม้าห่อออกไปจากวัด อาจารย์เล่าว่าพริบตาเดียวเท่านั้น ถึงแล้วเมืองนรกนี้ไม่ไกลเลย รูปร่างของเมืองมองเห็นกำแพงแต่ไกล เป็นกำแพงเก่าๆ มีคนเฝ้าแต่ม้าห่อเร็วเหลือเกิน พอคนอำปากถามเท่านั้น อาจารย์ยังไม่ทันตอบว่าอะไร ม้าก็กระโดดพริบไปแล้ว

ภายในกำแพงมองเห็นบ้านเรือน ๒-๓ หลังแต่เป็นหลังใหญ่ๆ ผู้คนมีทั้งหญิงและชาย รูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์เราดีๆ นี่เอง แต่ไม่มีเสื้อผ้าสักชิ้นหนึ่งติดตัว อาจารย์บ่นกับม้ายังๆ ว่า “พวกนี้บ้าดีจริงๆ ดูซิเดินแก้ผ้าล่อนจ้อน ไม่อับอายใครๆ บ้างเลยนะ! ว่ายังหันมามองทำตาโตทะเล็ก ทะล็กอีก ไม่รู้จักอายจริงๆ เห็นไหมวิ่งมากันใหญ่แล้ว

ม้าร้องว่า “หนีเถอะๆ”

“ไปหนีมันทำไม”

“ประเดี๋ยวมันจะจับเราแก้ผ้าบ้างนะซีอาจารย์ บอกไม่เชื่อหนีเถอะนะ” ม้าร้องเตือน พอตีพวกในเมืองนรกก็วิ่งมาถึง ต่างตนเข้าล้อมหน้าล้อมหลัง อีก ๔-๕ ตนเข้าจับม้าไว้ อีก ๔-๕ ตน นุดแขนอาจารย์ให้ลงจากหลังม้า อาจารย์ไม่ยอมลง พวกเขาก็พากันออกแรงอุ้มให้ลง อาจารย์บอกว่า โมโหจริงๆ จะใช้จักรแก้วขว้างมัน มันก็จับมือไว้ ม้าก็เดินทั้งเตะทั้งโขก แต่สู้พวกเมืองนรกไม่ไหว เขาพากันนุดอาจารย์

ผ่านไปตามบ้านเก่าๆ โกวโรโกโส เหมือนกระท่อมจวนจะพังหลายหลัง อาจารย์ก็มองเข้าไปในกระท่อมเหล่านั้น บางแห่งก็แลเห็นผู้หญิงเปลือยกายอยู่กับสุนัขตัวผู้ บางแห่งก็แลเห็นคนผู้ชายเปลือยกายอยู่กับสุนัขพันธุ์ใหญ่ตัวเมีย ในสภาพที่นอนอยู่ในที่เดียวกัน เหมือนสามีภรรยา และบางแห่งก็แลเห็นคนอยู่กับหมู ม้า แพะ แกะ โค กระบือ อาจารย์มองแล้วแปลกใจและตกใจ จึงถามพวกนรกที่ดูไปด้วยว่า “ทำไมพวกนั้นจึงอยู่กับหมา เหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน” สัตว์นรกตอบว่า “มันชอบของมันอย่างนั้น ก็ต้องตามใจมัน” อาจารย์ถามอีกว่า “แล้วนี่พวกแกจะจับกุมฉันไปไหน?” เขาตอบว่า “นายสั่งให้จับไปให้นาย”

แม้อาจารย์จึงออกอุบายว่า “ไม่ต้องจับมือถือแขนดอก ปล่อยเถอะฉันเดินไปดีๆ เอง ฉันนี่ก็ออกแล้ว นายของพวกเธอชื่อยมบาล เป็นเพื่อนสนิทกับหลวงพ่อดฉันเอง ฉันตั้งใจจะมาเยี่ยม ปล่อยฉันเถอะ”

พวกสัตว์นรกรยอมฟัง จึงปล่อยมือ อาจารย์เดินตาม เขาก็พาเดินตรงไปยังเรือนหลังใหญ่ ทำทางโอบโง่งกว่าทุกๆ แห่งที่ผ่านมา

มองเห็นทหารถือขวานเล่มใหญ่เท่าหมอนอิง ยืนทำทางซึ่งซังอยู่หน้าสองตน ข้างในมีโต๊ะตัวใหญ่ มีคนนั่งอยู่ ๓ คน คนกลางอายุประมาณห้าสิบเศษๆ หวีผมตั้ง อ้วนล่ำใหญ่โตผิวดำเป็นประกาย หน้าผากกว้าง จมูกแบนใหญ่ ไม่สวมเสื้อ แต่นุ่งผ้าอย่างดีคนนั่งข้างขวากำลังเปิดบัญชีเล่มใหญ่ ได้ยินเสียงบอกวันเกิด วันตายของผู้ที่ถูกจับมา เขาตะโกนบอกดังๆ อาจารย์ได้ยินแล้ว แล้วอยากรู้เรื่องจึงบอกกับพวกนั้นว่า ยมบาลไม่ว่าฉันจะนั่งอยู่ข้างๆ ศาลนี้แหละ ไว้ท่านว่างแล้วฉันจึงจะเข้าไปหา พวกแกไปทำอะไรก่อนก็ไปเถอะ ฉันไม่หนีหรอก เพราะฉันไม่ได้ถูกจับเข้ามา พวกนั้นก็เชื่อจึงปล่อยมือ แม้อาจารย์ก็เข้าไปนั่งแอบข้างประตู เพื่อจะดูว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร ลักครู่หนึ่งก็แลเห็นพวกทหารฝึจับผู้ชายคนหนึ่งไปมัดมือด้วยโซ่ ที่คอก็มีโซ่เส้นใหญ่สวมอยู่ เขาถูกลากครึ่งจูงเข้า

มาที่หน้าบัลลังก์ เสดียนคนนั่งทางขวามือถามชื่อและวันเกิดแล้วยมบาลว่า
ใช่ตัวจริงแล้วยมบาลพยักหน้า เสดียนที่นั่งทางซ้ายมือก็ถามขึ้นว่า แก
ประพติดัวเลวทรามมาก ช่มชืดผู้หญิงใช้ไหม คนโทษตอบว่า “เปล่า”

ในทันใดนั้นเอง ก็มีผู้หญิงสาวสองคนวิ่งมาจากห้องทางด้านหลัง
มาชี้หน้าผู้ชายที่ถูกจับมาแล้วร้องว่า “แกโกหก ต่อหน้ายมบาลแกยังกล้า
โกหก” แล้วผู้หญิงคนนั้นก็หันมาฟ้องยมบาลว่า “ท่านเจ้าคะ ไฉนนี้
แหละที่บังคับหนูกินยาเม็ดๆ ไป ๔-๕ เม็ด แล้วบังคับหนูนอนแล้วทำร้าย
หนูค่ะ” แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ร้องให้รำพันว่า “โอ้! หนูอดสำหยาบลำบากมา
ทนเป็นลูกจ้างมันเพื่อจะเอาเงินไปให้แม่ซื้อยารักษาตัว มันยังแกล้งทำหนู
ได้” พอชายคนนั้นจะเถียงอีก เขาก็สะดุ้งขึ้นจนสุดตัวเหมือนถูกทำร้าย
เขาร้องไห้อ้อ! เสียงดังลั่น แล้วในทันใดนั้น ปากของเขาก็ฉีกออกไป
ลักษณะของแผลเหมือนถูกเสือตะบป เลือดออกท่วมปากทันที เสียง
เขาร้องครางอย่างเจ็บปวดและว่า “ผมทำผิดแล้ว ขอโทษด้วยๆ”

ยมบาลร้องสั่งทันทีว่า “เอาไป เอามันไป ปากแข็งนัก ทำผิดแล้ว
ยังไม่ยอมรับ กลางวันให้เอาหอกแทงปากทะเลถึงท้อง กลางคืนให้นอนกับ
หมาป่า”

แล้วยมบาลหันมาพูดกับหญิงสาวอย่างมีเมตตา “เจ้าเป็นคนดีมี
กตัญญูต่อพ่อแม่ แต่มีกรรมเก่ามาตามทัน จึงต้องเสียชีวิตก่อนอายุขัย
เราจะให้เจ้าไปพักที่ปราสาทก่อน รอกำหนดที่จะจุติไปขึ้นดาวดึงส์ ไปเกิด
ไปสู่ที่เป็นสุข”

แม่อาจารย์ทองสุขเล่าว่า พอยมบาลให้พรเสร็จเท่านั้น แพบไม่
น่าเชื่อ แม่อาจารย์ต้องกระพริบตาดูใหม่อีกทีว่า จะใช้ผู้หญิงคนนั้นหรือไม่
เพราะรูปร่างหน้าตาก็คล้ายๆ กันกับคนเก่าแต่ทุกอย่างสวยขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้น
เสื้อผ้าหยาบๆ ซึ่งผู้หญิงคนนั้นสวมมาแต่แรกก็กลับเป็นใหม่และสวยงาม
ขึ้นหลายสิบเท่า แต่การตัดเย็บเป็นแบบเก่าเท่านั้นเอง แต่สวยงามขึ้น

มากแล้วก็มีผู้หญิงสวยๆ มาต้อนรับเชื้อเชิญให้ไปอยู่ด้วยกัน พอเขาไปกันแล้วแม่อาจารย์ทองสุขก็นึกในใจว่า ไปเป็นสุขๆ เกะแม่คุณ คนมีความกตัญญูเลี้ยงพ่อแม่ รักษาพ่อแม่ตายแล้วจะได้ไปเกิดเป็นนางฟ้า จะให้เขาเขียนลงในหนังสือด้วย คนอื่นๆ จะรู้ทั่วๆ กันจะได้ทำความดีต่อพ่อแม่ด้วย นี่ก็แล้วก็คอยดูต่อไป

ลักประเดี๋ยวหนึ่ง ก็มีทหารของยมบาล ๔ คน คุกกระชากลากชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่งเข้ามา เสนมียกับบอกความผิดว่า คนทั้งสองนี้หนีพ่อแม่ไปทำความผิดด้วยกัน พ่อแม่ว่ากล่าวก็เลยกินยาตายทั้งคู่

เสียงยมบาลถามว่า “ทำไมจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน”

เขาตอบว่า “เรารักกันมากครับ พ่อแม่ไม่ยอม เราจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน คิดว่าจะได้มาอยู่ด้วยกันในเมืองนี้”

“สัตว์ผู้โง่เขลา!” ยมบาลดุเสียงดังแล้วว่า “เจ้าคิดว่าเจ้าทำความชั่วแล้วจะได้มาอยู่ด้วยกันอย่างสบายในเมืองเรา เจ้าเป็นคนไม่มีความกตัญญู ทำให้พ่อแม่ทุกข์โศก บาปของเจ้าไม่เสมอกัน เจ้าจะอยู่ภูมิเดียวกันอย่างไรได้” ยมบาลว่าแล้วก็หันหน้าไปถามเสมียว่า บาปของมันต่างกันอย่างไรบ้างเสมียก้มหน้าลงอ่านในสมุดเล่มใหญ่ที่สุดแล้วบอกว่า คนผู้ชายนั้นขโมยเงินพ่อแม่ และสุมยาเสพติดด้วย ไม่เคยทำบุญทำทานเลย ส่วนผู้หญิงนั้น เวลาแม่ว่าก็ด่าแม่และกระต๊อเท้าไม่ค่อยทำบุญ แม่เรียกให้ลุกขึ้นหุงข้าวใส่บาตรก็ไม่ยอมทำ แต่เคยช่วยคนแก่ที่เป็นลมโดยให้ยาและพาส่งให้หมอรักษาจนหาย

ยมบาลสั่งเสียงดังว่า “แยกมันไปคนละขุม” พวกทหารก็ตรงเข้ากระชากมือออกจากกันแล้วลากไปโดยเร็ว เสียงคนทั้งสองร้องเรียกหากันอย่างโหยหวน

พอยมบาลลุกขึ้น จะกลับเข้าข้างใน ก็สั่งทหารที่เฝ้าหน้าศาลว่า ลูกศิษย์หลวงพ่อดีตกน้ำ ภาษีเจริญมาแอบดูอยู่คนหนึ่ง จงอนุญาตให้

แกดูจะได้จำไปบอกเล่าแก่ชาวมนุษย์ จะได้ไม่กล้าทำบาปหยาบช้า นรกกี่
ชุมๆ ก็เต็มล้นหมดแล้ว เพราะคนใจบาปมากเหลือเกิน ล้างแล้วก็เข้าไป
ทหารก็ให้ผู้หญิงคนหนึ่งทำทางจัดจ้าน เหมือนเป็นเจ้าหน้าที่ในเมืองนรก
คนหนึ่งมาพาแม่อาจารย์ บอกว่า ไปเที่ยวดูชุมต่างๆ กันเถอะ แม่อาจารย์
อยากดูอยู่แล้วก็รีบลุกขึ้นตามเขาไปอย่างว่าง่าย

เขาพาเดินมาถึงห้องขังที่มีคนอยู่กับหมา แม่อาจารย์จึงถามเขาว่า
“ทำไมจึงเอาคนไปไว้กับหมา” เขาตอบว่า “คนเหล่านี้มีโทษ ในเรื่อง
ชินใจหมา คือหมาบางตัวก็มีจิตใจดี ชื่อดตรงต่อสามีหรือภรรยาของมัน
แต่คนต้องการอยากจะได้ลูกไว้ขาย ก็บังคับหรือล่อให้มันกินยาเพิ่ม
ความกำหนัด แล้วบังคับให้ผสมพันธุ์กับตัวอื่นๆ ที่มันไม่รัก ทำให้มัน
ได้รับความเจ็บปวด ครั้นเวลามันตายมันก็มาฟ้อง จึงต้องจับขังไว้กับ
หมา หมามันจะกัดทุกวันและทุกเวลาที่มันนอนหลับ”

อาจารย์ฟังแล้วตกใจ มองไปก็แลเห็นคนที่ถูกจับขังอยู่กับหมานั้น
ต้องเที่ยวหลบเขี้ยวหมาอยู่อย่างวุ่นวาย เพราะหมาตัวใหญ่เกือบเท่าลูก
ม้าและดุร้ายมาก กัดตามหน้าและคอของคน อาจารย์เห็นแล้วมีความ
กลัวจึงถามว่า “หมาตัวนี้หรือที่ถูกข่มเหง”

ผู้หญิงผู้คุมตอบว่า “ไม่ใช่ นี่เป็นหมาของยมบาลมีไว้สำหรับ
ลงโทษผู้ทำผิด ไม่ใช่หมาคู่เวรคู่กรรมกัน”

แม่อาจารย์ทองสุขฟังแล้วนึกในใจว่า เมื่อขามาผ่านกรงขังเห็น
คนอยู่กับม้าบ้าง แพะบ้าง ลัตัวต่างๆ บ้าง ถ้าจะมีกรรมเพราะชินใจมัน ก็
เป็นอาชีวะที่ทุจริตเหมือนกัน แล้วแม่อาจารย์ก็เดินตามเจ้าหน้าที่เขาต่อไป
พอถึงทางเลี้ยวจะออกไปทางเกวียนก็ปะทะเข้ากับคนกลุ่มใหญ่ แม่อาจารย์
ตกตะลึง มองดูคนเหล่านั้น เห็นหัวแตกก็มี แขนหัก ขาหัก ออกทะเลไม่ปัก
อกก็มี อีกคนหนึ่งมีอะไรวงกลมๆ ทับหรือกระแทกติดอยู่ที่หน้าอก โลหิต
โชกไปหมดทั้งตัว เสียงเจ้าหน้าที่ถามว่าอะไรกัน ทำไมจับมาพร้อมกัน

มากมาย เสียทหารผิดบอกว่า “มันไปเที่ยวล่ำมะเลเทเมา รอคิวเลยจับมาเป็นหมูใหญ่” เสียงผู้คุมหญิงพูดว่า ดีเหมือนกันไม่ต้องจับทีละคนๆ พอคนพวกนายทหารของยมบาล จับพวกเรลว่ามามากมายและแต่ละคนก็หัวแตก แขนหัก ออกทะเล ร้องโอดครวญโวยวาย แม่อาจารย์รู้สึกตกใจกลัว จึงบอกเจ้าหน้าที่ผู้หญิงซึ่งยมบาลสั่งให้พาเที่ยวดูสัตว์นรกนั้นว่า หม่อน่ากลัวจริงๆ ตายเป็นหมู่ๆ อย่างนี้ เรามีบาปหนักอะไรบ้าง เจ้าหน้าที่ผู้หญิงคนนั้นเขาก็ตอบว่าเดินเลี้ยวไปทางซ้ายมือประเดี๋ยวก็รู้ เพราะเมืองนี้เป็นวงกลม เดินให้อ้อมไปประเดี๋ยวก็จะพบศาลตัดสินผู้ที่ถูกจับมาใหม่เหมือนอาจารย์เข้ามา

เจ้าหน้าที่พาอาจารย์เดินผ่านไปหลายแห่งพอมายังหน้าศาลก็หยุด แม่อาจารย์ทองสุขมองไปในศาลแลเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด บัลลังก์ก็สวยงามใหญ่โตเป็นสง่า เสนมชั้นชายขวาแต่งตัวเหมือนข้าราชการ นายทหารผู้ใหญ่ นั่งวางท่าสง่าหมวดโจ่ง ทหารรักษาประตูมีเป็นกองร้อย ล้วนเข้มแข็ง ถืออาวุธ ยมบาลแต่งตัวเหมือนพระเจ้าแผ่นดิน สวยงามมากเป็นสง่ามากแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด อาจารย์จึงถามเจ้าหน้าที่ว่า นี่เป็นศาลใหม่หรือ เขาตอบว่า ไม่ใช่ เป็นศาลเก่า แต่วันนี้สัตว์ผู้ถูกจับมาใหม่คงจะเป็นเจ้านายใหญ่นายโตทางเมืองมนุษย์ ยมบาลจึงเนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างในศาลให้ดูน่าสะพรึงกลัว ใหญ่โตเต็มไปด้วยอำนาจราชศักดิ์ และเกียรติศักดิ์เพื่อให้ผู้ถูกจับมาจะได้เกรงขาม ยมบาลท่านแปลงตัวได้ทุกอย่างกลมกลืนกับธรรมชาติก็ได้ ให้แปลกประหลาดพิสดารก็ได้ ถ้าจับคนใจร้ายดุต้นเป็นจอมโจรมา ท่านก็แปลงตัวเป็นดุร้ายหน้าตาเหมือนยักษ์ ทำอำนาจหวาดและกระตือรือร้นดั่งสนั่นหวั่นไหว ให้ดูน่ากลัว ยิ่งกว่าจอมโจรนั้นๆ หลายพันเท่า

ทั้งนี้เพื่อเป็นการปราบพยศสัตว์ต่างๆ เสียแต่แรกพบ มนุษย์ทุกคนเมื่อไปสู่เมืองของยมบาลแล้ว ถึงจะเคยใหญ่โตแค่ไหน ยมบาล

หรือเจ้าหน้าที่ในเมืองนั้นก็เรียกว่า “สัตว์นรก” ทั้งนั้น และการลงโทษก็ไม่เห็นแก่หน้ากัน ถึงเป็นญาติกันมากก็ไม่ผ่อนผันทุกคนต้องได้รับโทษไปตามกรรม

แม่อาจารย์ฟังเจ้าหน้าที่เขาอธิบายแล้วจึงว่า เธอจะไปไหนก่อนก็ไปเถิด ฉันจะแอบดูยมบาลท่านตัดสินพวกรถคว่ำก่อนถึงจะกลับ แล้วก็ค่อยๆ เดินกลับไปนั่งที่เก่า ลักครู่หนึ่งก็แลเห็นยมทูตพาพวกที่ตายเพราะรถคว่ำเข้ามาเป็นแถว เสมียนขวา-ซ้ายก็เปิดบัญชี ถามชื่อและสถานที่อยู่เพื่อสอบถามว่าจะใช้ตัวคนหมดอายุจริงหรือไม่ คนแรกมีไม้กลมๆ อาจารย์ดูเป็นนานจึงรู้ว่าเป็นพวงมาลัย อัดแน่นติดกับหน้าอก เลือดหยดมาเป็นทางยมบาลสอบถามได้ความว่า เขาเป็นคนมียศใหญ่ในเมืองมนุษย์ ขับรถส่วนตัวพาเพื่อนๆ ไปทานางโหล่ม และกินเหล้าเมาจึงขับรถชนรถคันอื่น ตัวเขาเองถูกพวงมาลัยกระแทกเข้ากับอกจึงตาย เสมียนเปิดบัญชีแล้วว่า อาชีพของเขาทำราชการก็ไม่สุจริต มีการโกงกินกับพ่อค้า คำของร้ายคืออาวุธประหัตประหาร แอบขายปืนเถื่อนทำให้ผู้ร้ายซุกซุม ตัวเขาเองเคยลั้งลูกน้องให้แอบฆ่าคนแล้วยังไม่ได้รับโทษทางเมืองมนุษย์เลย

ยมบาลทรงพิโรธวาทว่า “เจ้าสัตว์ผู้มัวเมา เจ้ากระทำความผิดอย่างมากมาย เจ้าจะแก้ตัวว่าอย่างไร ข้าเห็นเจ้าอ้าปากอยู่ตลอดเวลา” ชายคนนั้นตอบว่า “ผมไม่ได้ทำผิด ถ้าทำผิดศาลทางเมืองมนุษย์เขาก็ตัดสินลงโทษแล้ว” เสมียนตอบว่า แก่ต้องมีความผิดแน่ เพราะผู้ตรวจสอบความประพฤติของมนุษย์มารายงานทุกครั้ง แต่ชายผู้นั้นก็ยังปฏิเสธอยู่นั่นเอง เสมียนจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่อีกพวกหนึ่งไปตามโจทก์มา คราวนี้มีคนมากลุ่มใหญ่ มีผู้หญิงชี้หน้าว่าชายผู้นั้นล่อลวง ล่อลวงว่าจะให้ทำงานและจะให้เงินเดือนและผลที่สุดก็ทำลายความบริสุทธิ์ ทำลายแล้วก็ให้ลูกน้องพาไปเข้าช่องหาเงินต่อไป

อีกคนหนึ่ง สวยมาก เข้ามายืนยันว่าชายผู้นั้นหลอกลวงว่าจะ

เอาไปให้เจ้านาย แต่ผลที่สุดก็ทำลายเสียก่อนแล้วจึงนำไปส่ง ได้รับความทารุณจนต้องกินยาตาย พวกผู้ชายก็มายืนยันว่า ชายคนนี้มีการค้าของผิดกฎหมายและแอบฆ่าเขาเพื่อเป็นการปิดปาก เมื่อมีโจทก์มายืนยันเข้าจริงๆ จังๆ ชายคนนั้นก็เถียงไม่ได้ ยมบาลจึงให้ไปลงขุมซึ่งมีไฟนรกไหม้อยู่ตลอดวันตลอดคืน

พอชายคนนั้นถูกทรมานของยมบาลพาตัวไปแล้ว ทหารก็พาตัวคนโทษมาใหม่อีกคนหนึ่ง แม่อาจารย์เห็นแล้วตกใจ เพราะว่าเป็นทิดสึกใหม่ ผมยังสั้นเกรียนอยู่ จึงตั้งใจคอยฟังดูว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรกัน ก็ได้ยินเสียงยมบาลดวดว่า “สัตว์ผู้โง่เขลา ทำไมบวชแล้ว ยังทำชั่ว เวลาอุปชฌาย์อาจารย์สอนให้ปลงอสุภะ พิจารณา เกศา โลมานะชา ทันตา ตะโจ ไม่ได้ทำดอกหรือ” เขาบอกว่า “ผมว่าตามเมื่อเวลาจะบวชเพียงครั้งเดียว บวชแล้วไม่ได้เคยเข้ากรรมฐานพิจารณา ตัวเลย พอลาสิกขาบทเพื่อนชวนไปหานางโลมและเสพสุรา จึงไปกับเพื่อน พอติรชนกันเลยคอหักตาย ยมบาลท่านก็สอนว่า นี่แหละ เข้าใกล้พระธรรมแต่ไม่ทำตาม จึงเป็นอย่างนี้ ตลอดเวลาที่บวชก็มีความผิดต้องสังฆาติเสลบ่อยๆ ไม่สำรวมระวังในพระวินัยของพระสงฆ์ ผิดแล้วไม่สารภาพรับผิด จึงต้องลำบากมาก แล้วแม่อาจารย์ทองสุขก็แลเห็นยมบาลท่านหันไปพูดอะไรค่อยๆ กับเสมียนอยู่หลายคำ แล้วจึงได้ยื่นท่านสั่งว่า กรรมของสัตว์ผู้นี้ยังไม่หมด มาก่อนเป็นเวลา ๒ ปี เจ้าจงรับเป็นคำสัจว่า จะกลับไปสั่งสอนคนอื่นๆ ให้ประพฤติตัวอยู่ใน คีล ๕ - คีล ๘ ได้หรือไม่

ทิดสึกใหม่ก็รีบรับคำ ยมบาลท่านใจดี ท่านบอกว่า ให้ทหารพาไปดูขุมนรกที่ลงโทษคนกินเหล้าและบ้ากามให้ดูนานๆ แล้วรีบพาไปส่ง เพราะร่างจะเน่าเสียก่อน ยังเหลืออีก ๒ ปี แต่ถ้าทำดีจะได้อยู่ถึง ๒๐ ปี อายุ ๔๔ จึงค่อยมาใหม่

พอทหารพาติดลี้ภัยใหม่ออกไป ทหารอีกพวกหนึ่งก็พาผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามา เสมียนฟ้องว่า เป็นคนมีสามีแล้ว แต่ยังแอบไปหาชู้ตามโรงแรม ยมบาลถามว่าจริงหรือ ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “จริงค่ะ” ยมบาลทันทวาดว่า “เจ้าสัตว์ผู้โง่เขลา ทำไมเจ้าทำผิดอย่างเลวทรามอย่างนั้น เจ้าไม่กลัวต้องขึ้นต้นจ้าวหรือ” ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “กลัวมากค่ะ แต่สามีสอนว่า เวลาทำบุญทอดกฐินให้เอาขวานไปถวายพระด้วย หนามจ้วงมันกลัวคมขวาน ถ้ายมบาลให้ขึ้นต้นจ้าวก็ให้เอาขวานไปถากด้วย” ยมบาลทันทวาดว่า “เจ้าพูดเหลวไหลทำไมผิวเจ้าจึงสอนอย่างนั้น” ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “เพราะผิวของเธอให้เธอออกไปหาเงินตามโรงแรมเอามาใช้จ่ายในบ้าน ด้วยเขาไม่มีงานทำ และเงินก็ไม่มีใช้ เขาก็ป่วยไข้และติดยาเสพติด ลูกก็ถูกครูเร่งเงินค่าเล่าเรียน ไม่มีให้เขา เขาก็จะไม่ให้สอบ” แม่อาจารย์ฟังแล้วก็ยกผ้าเช็ดปากขึ้นเช็ดน้ำตา ตั้งใจว่าจะต้องช่วยสร้างโรงเรียนเด็กคนจนให้สำเร็จให้ได้

ยมบาลท่านฟังหญิงผู้ถูกกล่าวหาว่ามีสามีแล้ว แต่ยังชอบขายตัวตามโรงแรม ครั้นหญิงนั้นให้การว่า สามียากจนไม่มีงานทำและทั้งติดยาเสพติด ลูกก็ต้องค้างค่าเล่าเรียน สามีจึงใช้ให้ไปขายตัวเอามาเลี้ยงครอบครัว แม่อาจารย์ทองสุขฟังแล้วแอบเช็ดน้ำตา สงสารหัวอกลูกผู้หญิงต้องลำบากถึงเพียงนี้ ใครเลยหนอยะอยากทำชั่ว ความจำเป็นผิวเขาใช้ก็ต้องทำ กำลังเป็นห่วงสงสารว่า ผู้หญิงคนนั้นจะต้องไปถูกลงโทษอยู่กับพวกขึ้นต้นจ้าว ก็พอดีได้ยินเสียงยมบาลท่านหันไปถาม เสมียนที่จดความประพฤติดว่า “ดูทีหรือว่าผัวยอมให้ทำจริงหรือไม่” เสมียนดูละเอียดแล้วตอบว่า “ผัวยอมเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งก็ไปขายตัวเอง” ยมบาลจึงถามว่า “บางครั้งก็ไปขายตัวเองจริงหรือไม่” หญิงนั้นตอบว่า “จริงเจ้าค่ะ เมื่อลูกคนเล็กเจ็บหนักเป็นโรคปอดบวม พ่อเขาก็ไม่อยู่ ดิฉันไม่มีเงินให้หมอ ก็จำต้องทำชั่ว เมื่อพ่อเด็กเขากลับมา

ดิฉันก็บอกเขาและขอโทษเขาแล้ว เขาก็ไม่ถือโทษดิฉันค่ะ”

ยมบาลฟังแล้วนิ่งอึ้งพลางให้เสมียนดูในด้านการกุศลต่อไปว่า หญิงนั้นทำบุญไว้บ้างหรือเปล่า เสมียนบอกว่า “เคยช่วยงานก่อสร้างโรงเรียนและโบสถ์วิหารหลายครั้ง และเคยส่งเสียให้ยายบ้างเมื่อมีเงิน ให้ลูกเลี้ยงเรียนหนังสือเหมือนลูกของตัวเอง” ยมบาลฟังแล้วจึงว่า “เจ้าว่าเจ้าทำชั่วเพราะผัวยอมให้ทำและเจ้าทำบุญมาหลายครั้ง จงไปอยู่ทางเรือนพักชั่วคราว ประกอบแต่ความดีและจะได้ไปเกิดใหม่ จะมีความสุขไม่ยากจน เจ้าจงทำแต่ความดี อันเป็นกุศลเถิด” ยมบาลสั่งสอนด้วยความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง หญิงนั้นก้มลงกราบแล้วกราบอีก จีงค่อยๆ ลาจากไปกับเจ้าหน้าที่ผู้หญิง

ต่อมาเจ้าหน้าที่ก็นำชายหนุ่ม ๒ คน เข้ามาแข่งขาทักมาทั้งคู่ ได้ความว่าเป็นพี่น้องกัน เสมียนรายงานว่า สองคนพี่น้อง พ่อแม่ให้เรียนหนังสือก็ไม่ขยันเรียน ให้บวชก็ไม่ยอมบวช เอาแต่เที่ยวเตร่ กินเหล้า เที่ยวผู้หญิง สูบยาเสพติด เวลาขอเงิน แม่ไม่ให้ก็ทำท่าทางจะเตะบ้าง จะชกบ้าง ว่าแม่เจ้าๆ แสบๆ งานการไม่ช่วยทำเลย มีแต่รบกวนพ่อแม่ทุกวัน จนพระภุมิทนไม่ไหว ต้องฟ้องร้องเทพผู้ไปตรวจกรรมมนุษย์เสมอ บางครั้งของแม่จัดหาไว้ใส่บาตรก็แอบกินเสียก่อน และไม่ชอบให้แม่ทำบุญ หาวว่าแม่ชอบพระ ถูกยาเสน่ห์ พุดให้แม่เสียหาย ฯลฯ ยมบาลถามว่า “เจ้าผู้โง่เขลา ทำอย่างนี้จริงหรือไม่” เขาทั้งสองนิ่งไม่รับแต่ก็ไม่เถียง ยมบาลท่านจึงว่า “นี่แหละกรรมของเจ้าทันตาเห็น เจ้าอยากจะทำแต่แม่เมื่อขอเงินไม่ได้ จึงต้องขาทัก อยากชกแม่ก็ต้องเป็นคนแขนหัก เจ้าเป็นคนอกตัญญู จงไปอยู่ขุม “ยันตปาสาณนรก” เถิด เจ้าจะต้องอยู่ระหว่างหินใหญ่ทั้งสอง ซึ่งหินใหญ่คู่นี้จะกระทบกระแทกกันตลอดวัน ตลอดคืน เจ้าอยู่ระหว่างกลางเมื่อหินกระทบกันครั้งไร เจ้าพี่น้องก็จะต้องแหลกละเอียดไปด้วย เมื่อหินห่างกันออกมา เจ้าจะกลับเป็น

ร่างกายสมบูรณ์ดีอย่างเก่า แล้วก็ต้องถูกหินกระแทกละเอียดไปอีก
อย่างนี้เป็นเวลาพันปีมนุษย์”นี่แหละคือผลแห่งความอกตัญญูต่อพ่อแม่
เจ้าจะต้องรับโทษอย่างนั้น

พอเจ้าหน้าที่พาชายหนุ่มสองคนนั้นออกไปแล้ว เจ้าหน้าที่อีก ๒ คน
ก็อุ้มผู้หญิงพวกหนึ่งเข้ามาเป็นจำนวน ๕ คน ล้วนแต่หน้าฉีก ปากฉีก
เลือดออกแดงฉานไปทั้งนั้น แม่อาจารย์ทองสุขเบือนหน้าหนีไม่ยอมมอง
ในใจก็คิดว่า แม่พวกนี้แต่งตัวก็ยั่วยวน นิไปยั่วยวนกับอะไรมา จึงหน้าตา
เป็นอย่างนี้ เสียงร้องโอดครวญดังลั่นไปทั้งศาล ได้ยินเสียงยมบาลท่าน
ตวาด หันไปดูก็เห็นท่านยืนกระต๊อบเท้ามองไปที่เท้าแล้วตกใจ ทำไมเท้า
ยมบาลจึงโตเท่าเกือบรถยนต์ กระต๊อบลงไปทีเดียวศาลแทบพัง รู้สึกตัว
โยกเหมือนแผ่นดินไหว พวกผู้หญิง ๕ คนนั้นหยุดเจียบทันทีไม่กล้าร้อง
ไม่กล้าเถียงอีกต่อไป เสมียนเขารายงานว่า คน ๕ คนนี้ ชอบกินเหล้า
ประพติดัวเป็นคนเสเพล ยุแหยให้ผู้อื่นกินเหล้าเมายาแล้วทำชั่ว
ยมบาลท่านสั่งให้ไปยุธรกขุม “ตามโทพนรก” ในขุมนี้ อาจารย์ทองสุข
เล่าว่า เมื่อเดินกลับได้แลเห็นสัตว์นรกต้องดื่มน้ำทองแดง ซึ่งละลาย
ออกมาด้วยไฟเผาและสัตว์นรกก็ต้องดื่มอย่างกระหาย กินแล้วก็ตายไป
ตายไปแล้วก็เกิดขึ้นใหม่ และต้องกินน้ำทองแดงตลอดปีตลอดชาติ
จนกว่าจะหมดเวร ซึ่งเห็นแล้วแทบสลดแทนสัตว์นรกนั้นๆ

พอหมดพวกรถกว่าตายแล้ว ก็มีเจ้าหน้าที่พาผู้ชายคนหนึ่งเข้ามา
อายุประมาณ ๖๐ ปี ท่าทางหยิ่งๆ เสมียนบอกว่า ชายคนนี้เป็นคนฉ้อโกง
ที่ดินของราษฎร พวกราษฎรจนๆ ไปพึ่งพาอาศัยขอยืมข้าวเปลือกไปตก
กล้าเพื่อจะได้ทำนา เขาก็ให้พักอาศัยค้างคืนอยู่ในบ้านของเขาและใช้
อำนาจทำมีดมีร้ายแก่หญิงเป็นกำไรเสียก่อน การให้ยืมข้าวถึง ๔ ถัง ต้องใช้
๑๒ ถังบ้าง ๑๖ ถังบ้าง แล้วแต่คนไหนสวย ไม่สวย ถ้าสวยหน่อยยอม
เสียตัวให้ก็คิดเอาข้าวน้อยหน่อย เขาออกเงินกู้ให้กู้ยืม ชาวนามากู้ยืม ๒,๐๐๐

บาท ต้องลงในใบกุ๊วว่า ๔,๐๐๐ บาท ถ้าตรงไหนเป็นนาดี เวลาเจ้าของจะเอาเงินไปไถ่คืน เขาก็ไม่ต้อนรับ ทำเป็นว่าไม่อยู่บ้าง ไม่ให้พบบ้าง จนหมดกำหนด เขาก็รีบเอาเสียเลย เขาโกงด้วยเล่ห์เหลี่ยมอุบายต่าง ๆ จนมีที่ดินหลายหมื่นไร่ กรรมตามทัน ทำให้ตัวเองเป็นโรคที่กินข้าวไม่ได้ ต้องนอนกินรำมาแล้ว ๓-๔ ปี จึงตาย

คนโกงที่ดินรืดนาพาเร้นจากคนยากจนจนมั่งมีมีนาตั้งหลายหมื่นไร่ แต่เมื่อจนจะตายก็เป็นโรคเบาหวานอย่างหนัก กินข้าว กินขนมไม่ได้ ต้องกินรำแทนข้าว ครั้นเมื่อตายแล้วก็ต้องไปพบยมบาล พวกภูตฤทธิ์ดูดกระซากลากไปเหมือนคนต้องโทษหนัก ยมบาลท่านให้เสมียนเปิดบัญชีอ่านความชั่วของเขาให้ตัวเขาฟังเอง เขาฟังแล้วทำหน้าตาเฉยบอกว่า เขาไม่ได้โกงพวกราษฎรเจ้าของที่ดินเขามีจำนำไว้แล้วไม่มาไถ่เอง พอเขาพูดจบประตูทางด้านขวามือก็เปิดออก มีคนทั้งผู้หญิงผู้ชายเดินออกมาหลายร้อยคน จนแน่นศาลไปหมด คนเหล่านั้น แต่งตัวเหมือนชาวนา พูดเสียงคล้ายๆ คนจังหวัดราชบุรี เมืองเพชร บ้านโป่ง และทางหนองปลาตูก แม่อาจารย์ทองสุขเล่าว่า พวกเจ้าของนาที่ตายไปด้วยความอดอยากยากจนเพราะถูกโกงที่ดินหมดคึกพยาบาท จึงแอบคอยดูว่าเมื่อไรคนโกงคนนั้นจะย่างเหยียบเข้ามาในแดนตัดสินบ้าง เขาคอยโอกาสอยู่ไม่นาน คนโกงก็เข้ามา เขาจึงรุมฟ้องยมบาลว่า คนโกงคนนั้นได้โกงเขาอย่างไร ใช้อุบายต่างๆ กันอย่างไร นอกจากโกงที่ดินแล้ว ยังเคยแอบฆ่าคนเสียหลายศพ เพราะไม่ชอบใคร พอบอกว่า “ไม่อยากเห็นหน้า” เท่านั้น เป็นอันรู้กัน ลูกน้องของเขาจะไปจัดการยิงหรือแทงให้ทันที

คนที่ถูกฆ่าตายเล่าให้ยมบาลฟังว่า ตัวเขาชื่อ ฮวด ได้ถูกคนโกงคนนั้นใช้ให้ไปฆ่าคน แต่ไม่ไป เขาพูดตอบติๆ ว่า “นาย อย่าให้ผมทำเลย ผมมีลูกแล้วสองคน กำลังเล็กๆ อยู่ แม่มั่นก็ชี้โรค หาเลี้ยงลูกไม่ไหว” ผมตอบเขาติๆ แต่วันรุ่งขึ้นเขาก็ให้ลูกน้องมายิงผมตาย เพราะใครรู้เรื่องเขา

แล้วถ้าเขาใช้ไม่ทำก็ต้องตายเหมือนกัน

ยมบาลฟังโจทก์ฟ้องแล้วก็หันไปถามเสมียนว่า เรื่องที่นายฮวดฟ้องนี้มีอยู่ในบัญชีหรือไม่ เสมียนคนนั่งทางซ้ายมือเปิดบัญชีไปอีก ๓-๔ หน้า แล้วตอบว่ามี เป็นเรื่องจริง ที่นายฮวดกล่าว ยมบาลหน้าบึ้งตึงทันที ตวาดว่า “เจ้ามนุษย์คนชั่ว เจ้าก่อกรรมทำเข็ญถึงเพียงนี้ ดูชีวิตวิญญาณมากอยเจ้า อยู่แน่นอนศาลไปหมด เจ้าจงไปสู่กรรมของเจ้าในบัดนี้” พอยมบาลท่านสั่งเท่านั้น ก็มีเปรตตนใหญ่ยืนมือมาทางออกข้างละยาวเลยวาระวบเอาตัวคนโกงไปทันที

เมื่ออาจารย์ทองสุขเห็นแล้วกลัวจนตัวสั่น พอดีจิตเต็นตึกขึ้นก็รู้ว่า หลวงพ่อคงเรียกแล้ว จึงรีบลุกขึ้นค่อยๆ เดินแอบย่องออกไปหาเจ้าหน้าทีผู้หญิง บอกกับเขาว่า หลวงพ่อเรียกแล้วจะขอลากลับไปก่อนไว้ หลวงพ่อเพลอหรือท่านไม่ใช่จึงจะแอบหนีมาใหม่ เจ้าพนักงานคนนั้นก็ใจดี พาเดินมาส่ง จึงเดินมาด้วยกันตามทางตรง พอจะออกประตูก็แลเห็นเปรตตนหนึ่งสูงใหญ่ เดินคอแข็งเหมือนแบกอะไรไว้บนหัว เมื่ออาจารย์ทองสุขจึงเงยหน้าขึ้นมองจนคอตั้งบ่า จึงได้สังเกตเห็นว่า เปรตนั้นแบกแผ่นดินใหญ่เท่าบ้านไว้บนหัว พลั้งปากออกไปว่า “นั่นแบกแผ่นดินไว้จะไปขายที่ไหน” เปรตตนนั้นไม่ตอบ แต่เจ้าหน้าทีผู้หญิงตอบแทนว่า “ไม่ใช่เขาจะเอาแผ่นดินไปขาย เปรตตนนั้นเมื่อเป็นมนุษย์อยู่ เป็นผู้มีความโลภโง่งกินที่ดินของวัด ตายแล้วจึงต้องมาตกนรก ครั้นพ้นโทษหนักแล้วก็ต้องมารับโทษเบา คือ เป็นเปรตเดินแบกแผ่นดินอย่างนี้ อีก ๕,๐๐๐ ปีมนุษย์ จึงจะหมดกรรม” เมื่ออาจารย์ทองสุขแล้วว่า ฟังแล้วคออ่อน แผ่นดินเท่าบ้าน เปรตเดินแบกอยู่ ๕,๐๐๐ ปี น่ากลัวคอจะหักเสียวันละหลายๆ ร้อยครั้ง

ครั้นเดินมาพ้นเขตนรกแล้วทางก็ราบรื่นสดสวยไปด้วยดอกไม้ใบไม้ การปลูกและดูแลรักษาดีมาก มีเรือนหลังสวยๆ เป็นแถวทุกๆ เรือนน่ารัก

กะทัดรัดน่าอยู่ มีสวนดอกไม้อยู่หน้าบ้านเหมือนๆ กัน เรือนทุกหลังมีผ้าบังตาสวยๆ อยู่ที่หน้าต่างเหมือนในเมืองมนุษย์ด้วย แม่อาจารย์บอกว่า คนที่อยู่ในเรือนเหล่านั้น รูปร่างสวยงาม สะอาด หน้าตาผ่องใสน่ารักเล่นกันเป็นหมู่ ดูผิวหน้ายิ้มแย้มเหมือนผู้มีความสุขเมื่อแลเห็นแม่อาจารย์เดินผ่าน เขาก็มองและยิ้มแย้มด้วยดี แม่อาจารย์ถามเจ้าหน้าที่ผู้หญิงว่า คนเหล่านี้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีความสุข เขาเป็นอะไรจึงไม่ต้องโทษ เจ้าหน้าที่ตอบว่า “คนเหล่านั้นพ้นโทษแล้ว กำลังรอเวลาจะจติ” แม่อาจารย์ถามว่า “จะจติที่ไหน” เจ้าหน้าที่ตอบว่า “บางคนจะจติเป็นมนุษย์และบางคนจะจติไปเป็นเทวดานางฟ้า” แม่อาจารย์ทองสุกฟังแล้วสงสัยจึงถามว่า “คนที่จะไปจติเป็นมนุษย์กับคนที่จะจติไปเป็นเทวดานางฟ้านั้นต่างกันอย่างไร”

พนักงานหญิงในยมโลกตอบว่า “ต่างกันที่บุญกุศลซึ่งได้ทำมาแล้วแต่ชาติก่อน แม้คนที่จะไปเกิดในเมืองมนุษย์ด้วยกัน ก็ยังแตกต่างกันอีกเป็นหลายสิบจำพวก บางคนไปเกิดในตระกูลพ่อแม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ ร่ำรวยอย่างมหาศาล แต่เมื่อได้เข้าไปในท้องแม่แล้วพอโตหน่อยก็ต้องกลายเป็นคนพิการไป หรือบางคนไม่พิการแต่ประพัตติตัวเหลวไหล ใช้จ่ายเงินทองที่พ่อแม่ให้อย่างยอเยยับหมดตัวเองกลับต้องลำบากยากจนลงอีกก็เคยมีเสมอ บางคนไปเข้าท้องคนชวานอย่างยากจน แต่พอโตขึ้นมีคนไปรับเลี้ยงให้เล่าเรียนดีก็ได้เป็นใหญ่เป็นโตมีความสุขสำราญ ทุกชีวิตเป็นไปตามกรรมของเขาที่ได้สร้างสมมาทั้งสิ้น” แม่อาจารย์ทองสุกฟังแล้วจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกที่จะได้ไปเกิดเป็นเทวดานางฟ้า จึงจะสบายกว่าพวกที่ไปเกิดเป็นคนในเมืองมนุษย์กระมัง” เจ้าพนักงานหญิง ผู้นั้นตอบว่า “ถ้าพูดอย่างทุกๆ ไป ไม่เจาะจง ก็ว่าสบายกว่ากันหลายร้อยเท่า แต่วิญญานที่ฉลาดบางดวงก็ไม่อยากไปจติในสวรรค์ ยังคงอยากไปเข้าท้องมนุษย์อยู่นั่นเอง เพราะใน

เมืองสวรรค์นั้น มีความสุขสบายอยู่มากก็จริง แต่ความหลงระเห็จยังมีมาก หลงในความสนุกสนาน หลงในอำนาจถือตัวเป็นใหญ่ หลงติดในสมบัติต่างๆ ลืมตัวไม่คิดถึงความจริง อริยสัจ เมื่อถึงคราวหมดบุญจะจุติจึงได้คิดและเสียใจ แต่ก็ช่วยไม่ได้เสียแล้วเป็นเสียอย่างนี้ ร้อยก็เกือบทั้งร้อย คนที่มีความทุกข์เช่นคนในเมืองมนุษย์ก็มีประโยชน์ด้อยอย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะเมื่อเกิดทุกข์ก็ย่อมดิ้นรนจะหาทางปลดปล่อยความทุกข์ จึงเป็นเหตุให้บางคนเข้าถึงพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ อุตสาห์บำเพ็ญความดีไปก็อาจจะได้เข้าถึงชั้นพระอริยบุคคล เป็นพระโสดาบันหรือสูงกว่านั้นขึ้นไปได้ง่ายกว่า พวกติดสุข หลงสุขในทางกาม-มารมณฺบนสวรรค์”

แม่อาจารย์ทองสุขเดินคุยมากับเจ้าพนักงานหญิงในยมโลก โดยผ่านบ้านเรือนที่สวยงามและมีผู้คนที่ยืนเรียงสนุกสนานมาเป็นเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง จึงออกจากประตูกำแพงแลเห็นม้าแก้วคอยอยู่ข้างนอกก็แปลกใจว่าทำไมม้าจึงมารอรับได้อย่างถูกต้องเพราะไม่ใช่ประตูเดียวกับที่เข้าไป เจ้าพนักงานหญิงคนนั้นก็รู้ใจจึงบอกว่าได้ให้ม้ามารอรับอยู่ทางประตูนี้เอง และบอกกับแม่อาจารย์ทองสุขว่า “ให้บอกหลวงพ่อด้วย ชีบุญขอฝากกราบหลวงพ่อด้วย”

แม่อาจารย์ทองสุขฟังแล้วประหลาดใจร้องว่า “อ้อ นี่เป็นแม่ชีบุญมาหรือ ทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อยซิ แหม จำได้ก็ไม่บอก นึกแล้วเชื่อว่า หน้าเหมือนใครที่รู้จักกันนานแล้ว” พนักงานหญิงจึงว่า “จะเล่าให้ฟังอย่างสั้นๆ นะเพราะเดี๋ยวหลวงพ่อก็คอยนาน เมื่อฉันบวชอยู่นั้นก็พยายามทำความดี ปฏิบัติธรรมอย่างหลวงพ่อก่อนเคยชมว่าฉันเรียบร้อยและซื่อตรงนั้นแหละ แต่ความชั่วของฉันมีมาแต่ก่อนบวช สามียของฉันเขาชอบตีโก่งเล่นพนันแทงม้า บางทีก็ให้ฉันฆ่าไก่ตัวที่แพ่มาต้มฆ่าให้กิน ฉันก็คอยยินดีทำให้เขาด้วย เลยเป็น

คนหลงไปเกือบ ๑๐ ปี จึงได้คิดหนีสามเวิ้งวัดโกนหัวนุ่งขาววขเรียนกับหลวงพ่อก่อน ครั้นฉันตายแล้วต้องชดใช้กรรมอยู่นาน เมื่อกรรมหนักเบาแล้วก็ต้องมาเป็นพนักงานอยู่อย่างนี้ ต้องเห็นคนต้องโทษร้องครวญครางอยู่ทุกวัน เพราะโทษที่ชอบดูโกตักกันซึ่งเป็นการทรมานสัตว์ เอาเถอะ รีบกลับไปเถอะ หลวงพ่อก่อนเรียกแล้ว”

โคตรทอง - กระบองเพชร

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างแม่สีทองสุขเรียนใหม่ๆ ท่านบอกว่า ในขณะนั้นมันช่างอยากกรู้อยากเห็นไปเสียทั้งนั้น พอว่างงานคืนไหนอยู่เฝ้าและหลวงพ่อก็ไม่อยู่ไปกินนอกวัด แม่อาจารย์ทองสุขก็มักจะฉวยโอกาสเกลไถลออกไปข้างนอกเรื่องที่เคยทำ ไปเที่ยวหาเรื่องมาหัวเราะกันเสมอ

การไปเที่ยวไหนๆ ขณะที่ทำสมาธินั้น แม่อาจารย์ทองสุขก็มักปิดหลวงพ่อก่อนเพราะกลัวท่านดูว่า ไม่ตั้งใจรักษาคนไข้ หรือช่วยเหลือบ้านเมืองตามที่ท่านสั่งให้ช่วย เช่น น้ำท่วมเรือกสวนไร่นาของราษฎรทำให้เสียหาย ท่านก็สั่งให้พวกที่ได้วิชาธรรมกายทนต์น้ำแยกแผ่นดินให้น้ำแห้ง ถ้าฝนแล้ง ท่านก็สั่งให้ทำวิชาช่วยให้ฝนตก แม้ศัตรูมาทิ้งระเบิดก็สั่งให้ครูจันทรขึ้นป้องกันปิดลูกระเบิดไปลงน้ำทะเล ฯลฯ

วันหนึ่ง แม่อาจารย์ทองสุขทำสมาธิแล้วก็หนีไปเที่ยว การเที่ยวคืนนั้นได้รับความตกใจเป็นอันมาก ครั้นพอตีอกออกจากสมาธิแล้ว ใจยังเต้นตึกๆ อยู่ ก็พอได้ยินหลวงพ่อกถามอย่างดังกๆ ว่า

“ไอ้สุข เอ็งไปไหนมา?”

แม่อาจารย์ทองสุขสะดุ้งเฮือกขึ้นทั้งตัว พนมมือตอบอ้อมแอ้มอยู่ในคอว่าอะไรตัวเองก็บอกไม่ถูก

เสียงหลวงพ่อดุดังลั่น “สุขเอ็งละซึกจะเหลวไหลมากไปแล้ว เอ็ง

คิดว่าพ่อไม่รู้หรือว่าเอ็งจะไปขโมยทองเขามา”

“ใครบอกหลวงพ่อ”

“เจ้าของเขามาฟ้องล่ะซี เอ็งขโมยเขาจริงไหมล่ะ”

“ลูกไม่ได้ขโมย คิดว่าไม่มีเจ้าของก็จับดูหน่อยเท่านั้นแหละ แหม! ต้องมาฟ้องด้วย” แล้วนึกในใจว่า “ไอ้ยักษ์บ้า”

“เอ็งมันโง่ โง่แล้วยังอยากหนีเที่ยว เมื่อคืนถ้าพ่อไม่ห้ามมัน เอ็งก็หัวบีแบนแล้ว ชุกชนไม่เข้าเรื่อง เป็นผู้หญิงยิ่งเรือทำอวดดีไปเถอะ” เสียงหลวงพ่อบ่น แล้วก็หันไปสั่งงานคนอื่นต่อไปว่า “เขามายกกว่าทางราชบุรีฝนแล้งจริงๆ ใครอยู่เวรช่วยเร่งฝนให้เขาหน่อย”

พอออกจากเวรกลับบ้านพักแต่เช้า แม่อาจารย์ทองสุขบอกว่า “โมโหก็โมโห ชนก็ชน” ท่านเล่าว่า เมื่อหลวงพ่อดำริเรื่องโรงเรียนนั้น ราคาโรงเรียนเป็นเงินเกือบ ๓ ล้าน ลูกศิษย์ลูกหาที่ท้อใจ กลัวจะไม่สำเร็จ บางคนก็พากันคัดค้านว่าหลังใหญ่ไป จะหาเงินที่ไหนกันราคาตั้ง ๓ ล้านบาท เวลานั้นเองเงินแสนก็ยังไม่มี หลวงพ่อบอกท่านก็ว่า “ไม่เป็นไรดอกไอ้สุข โคตรทอง มี เอ็งยังไม่เคยเห็น พ่อเห็นแล้ว”

พอได้ยินคำว่า “โคตรทอง” เท่านั้น แม่อาจารย์ทองสุขก็ตาโต หูฟัง ต่อจากนั้นมาก็คอยหนีหลวงพ่อเสมอ เพราะอยากเห็นโคตรทอง แต่หนีไปเที่ยวในขณะเข้ามานั้น ๖ ครั้งแล้วก็ยังไม่ได้พบโคตรทองเลย ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน วันหนึ่งได้ปัญญาฉลาดขึ้น จึงแอบถามม้าแก้วของหลวงพ่่ว่า พาหลวงพ่อกำลังจะไปไหน เคยเห็นโคตรทองอยู่ที่ไหน ม้าแก้วประจำองค์หลวงพ่อก็ตอบว่า “อยู่ในถ้ำ”

“ในถ้ำไหน” แม่อาจารย์ชักใหญ่

“ในถ้ำไปทางทิศตะวันออก ถ้าพบพระภูมิซีเสือให้ถาม พระภูมิจะบอกให้”

อาจารย์จำได้แม่น คืบหนึ่ง หลวงพ่อไม่อยู่ ก็จัดแจงเข้าที่ พอลง

นึ่งดี ก็ถอดจิตออกจากร่าง เนรมิตร่างรูปเหมือนกายมนุษย์ขึ้นมาแล้ว
ประจำตัวที่พระพรหมให้ แล้วเหาะไปทางทิศตะวันออก ไกลมากแล้ว
จึงนึกถึงพระภูมิซีเสื้อ ไม่ทราบว่าจะอะไรและอยู่ตรงไหนแต่พอนึกถึงลัก
ครู่เดียวก็เห็นถนัด จึงชักม้าเข้าไปถามว่า ถ้าที่มีโคตรทอง อยู่ทางไหน
พระภูมิใจดีก็ชี้ทางให้ อาจารย์ชอบใจ แล้วขี่ม้าวิ่งห้อไปตามทางที่พระภูมิ
ชี้มือบอกมา พักใหญ่ก็แลเห็นภูเขาดำทะมึนขวางหน้า เมื่อเข้าไปใกล้จึง
เห็นปากถ้ำใหญ่โต ขนาดรถยนต์คันใหญ่เข้าได้ จึงหยุดม้า แอบข้างหลืบ
เขาเพื่อหาช่องทางจะเข้าไปในถ้ำ ลักครู่หนึ่งก็แลเห็นยักษ์ ๒ ตนเดินออก
มา ยักษ์ตนหนึ่งปิดประตู อีกตนหนึ่งเอาป้ายสีขาวๆ มีตัวหนังสืออยู่ ๓ แถว
แขวนไว้ที่หน้าถ้ำ แล้วก็พากันเหาะไป อาจารย์ดีใจมาก พูดกับม้าว่า “พ่อ
ม้าแก้วเราเข้าไปเถอะ” เมื่อไปถึงหน้าถ้ำก็เอาป้ายที่มีตัวหนังสือนั้นออก
แล้วลองผลักประตูแต่ผลักไม่ออก พยายามผลักอีกหลายครั้งก็ไม่ได้ผล
พอได้ยินเสียงลิงร้องเจี๊ยกๆ โผล่หน้าอยู่ตรงเหนือประตูถ้ำ อาจารย์จึง
เงยหน้าขึ้นพูดกับลิงว่า “กุญแจอยู่ที่ไหน ช่วยหยิบทีเถอะพ่อลิง”

ลิงนั้นดูจะรู้ฟังหรือไม่ก็คงเดาเก่ง หายไปสักอึดใจหนึ่ง ก็เอา
กุญแจดอกใหญ่มาส่งให้ อาจารย์จึงไขกุญแจประตูก็เปิดออกโดยง่ายจึง
เดินเข้าไปในถ้ำ เดินลึกเข้าไปเป็นห้องใหญ่ชั้นที่ ๓ มีแสงสว่างเหลือ
อร่ามไปทั้งห้อง กลางห้องทองก้อนใหญ่เกือบเท่าส้มโอมัดจะเกาคงจะเป็น
โคตรทอง อาจารย์นึกในใจ ก้อนใหญ่เหลือเกิน ล้อมรอบนั้นเป็นก้อนเล็กๆ
เท่าบาตร เท่าชามอ่าง เท่าขันล้างหน้า มีหลายสิบก้อน ทุกๆ ก้อนมีผ้า
หรือกระดาษขาวๆ มีตัวหนังสือเขียนไว้บนผ้าหรือกระดาษแล้วปิดไว้
ที่ก้นทองเหล่านั้นทุกๆ ก้อน

อาจารย์เข้าไปยืนใกล้ๆ เอามือจับก้อนทองเหล่านั้นแล้วถามว่า
“ทองของใคร?” ถามถึง ๓ ครั้ง ก็ไม่มีเสียงตอบจึงคิดว่า ทองมาซ่อนอยู่
ในถ้ำเฉยๆ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ควรจะเอาไปซื้อขายให้เป็นเงินตราเอา

มาสร้างโรงเรียนให้หลวงพ่อก็มีประโยชน์กว่า คิดแล้วมองดูทองก้อนใหญ่ ก็รู้สึกว้าใหญ่เกินไป คิดกะเอาแต่ก้อนกะดุกอดี้ๆ กับราคาโรงเรียนของ หลวงพ่อก็คงสร้าง จึงหยิบก้อนเท่าซ้นล้างหน้า ลองยกดูหนักมากแต่พอ แบกไหว จึงแบกออกมาจากถ้ำ ขึ้นมาได้ก็บอกกับม้าว่า “กลับกันเถอะ”

อาจารย์เล่าว่า พอขี่มาได้ ไกลโซอยู่เกือบถึงตรงพระภูมิขี่เสือ ก็ได้ยินเสียงร้องเรียกมาทางด้านหลังว่า “ขโมยๆ หยดก่อน!” จึงหยุดม้า มองไปเห็นยักษ์ตัวใหญ่ๆ ถือกระบองตะโกนไล่มา พอทัน ยักษ์ก็เอ็ดตะโร ว่า

“ทำไมขโมยทองเขามา”

“ฉันไม่ได้ขโมย ฉันถามหาเจ้าของก็ไม่มีใครเป็นเจ้าของ จึงนึกจะ เอาไปขายเอาเงินสร้างโรงเรียนให้หลวงพ่อ”

“เอาไปไม่ได้ ก้อนนี้ไม่ใช่ก้อนที่เขาจะทำบุญกับหลวงพ่อ”

“รู้ได้ยังไง”

“ก็เขามีนั่งสือเขียนไว้ไม่เห็นหรือ ทำไมไม่อ่าน”

“ก็มันกระดิกหูเสียเมื่อไหร่ล่ะ”

“อ้อ ! อ่านหนังสือไม่ออกหรือ ถ้าอย่างนั้นจะยกโทษให้ เอาทอง คืนมาเสียดีกว่า”

“เป็นอะไรจึงจะมาเอาทองคืน”

“เป็นผู้รักษาทองเหล่านี้ไว้รอเจ้าของ”

“เป็นของใครบ้าง” อาจารย์ถามต่อไป ยักษ์ตอบว่า “ทองเหล่านี้ เป็นของผู้ใหญ่บุญได้ร่วมสร้างกุศลไว้ เป็นการสร้างทีละเล็กทีละน้อย จึง รวมเป็นก้อนใหญ่”

“เป็นของใครบ้างล่ะ”

“ของใครหรือคณะไหนก็มีชื่ออยู่ทุกก้อนที่ผ้าขาวผูกอยู่นั้น อย่าถามมากเลย ส่งคืนมาเถิด ไม่ใช่ของตัวอย่าเอาไป”

อาจารย์ลังเลไม่รู้ว่ายักษ์พูดจริงหรือว่าจะขโมยต่อไป ในขณะที่ยังไม่ส่งทองคืนให้มัน ยักษ์อีกตนหนึ่งก็ตามมาถึง ยักษ์ตนนี้ชื่อโมโห พอเห็นทองอยู่ในมืออาจารย์เท่านั้นก็ร้องว่า “ขโมย เอาให้ตายเสียเลย” แล้วก็ยกกระบองเพชรฟาดลงตรงศีรษะอาจารย์โดยแรง

อาจารย์ตกใจเพราะไม่เคยพบยักษ์เลย พอพบก็ระบกันโดยไม่รู้ตัว จึงยกทองขึ้นรับ กระบองก็ฟาดลงตรงทองๆ ก็กระเด็นหลุดจากมือกลิ้งไปตามพื้นดิน ยักษ์ก็ยกกระบองขึ้นฟาดซ้ำ ฟาดขวาวอีกหลายครั้ง ม้าก็พาอาจารย์หลบกระบองยักษ์เป็นพัลวัน แล้วร้องขึ้นสุดเสียงให้ยักษ์ตกใจ และวิ่งราวกับลมพัดพาอาจารย์หนีรอดมาได้พักหนึ่งแต่ยักษ์ก็เหาะตามมาอย่างรวดเร็ว กระบองนั้นตรงเข้าตีหัวม้าและจะตีศีรษะอาจารย์ให้แตกทำลายไป

แม่อาจารย์เล่าว่า พอกระบองยักษ์จะมาตีหัวท่านๆ ก็ได้ยินเสียงทวาดว่า “หยุด” กระบองก็หยุดติและกลับเข้าไปอยู่ในมือยักษ์ แม่อาจารย์ทองสุขได้โอกาสรีบกระตุกบังเหียนม้าหนีกลับมาวัด พอถึงก็รีบกลับเข้าร่างเดิม กำลังเหนื่อยที่หนียักษ์มา ตกใจเดินตึกๆ ก็พอได้ยินเสียงหลวงพ่อดูขึ้นว่า “ไอ้สุขเอ็งไปไหนมา” และดูว่าเหลวไหลไปลักทองเขามา ดังที่ได้เล่ามาแล้ว

แม่อาจารย์เล่าว่า ครั้งนั้นหลวงพ่อนั่นเองตามไปช่วยไว้ พอท่านทวาดเท่านั้นยักษ์ก็หยุดไล่ตี แม่อาจารย์ทองสุขคงสงบเรียบร้อยอยู่หลายวัน วันหนึ่งหลวงพ่อก็มีแขกมาก แม่อาจารย์ทองสุขยังเจ็บใจยักษ์ไม่หาย ตั้งแต่ถูกไล่ตีด้วยกระบองเพชรแต่ครั้งนั้น แล้วก็พยายามปลุกจักรแก้วที่พระพรหมให้ตอนที่ได้ธรรมกายนั้นให้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้น และพยายามทดลองให้ปราบมารต่างๆ ทั้งมารที่หลวงพ่อบังคับให้ปราบและมารที่เข้ารังแกเวลาเข้าฌาน หัดใช้จนชำนาญชำนาญอยู่อย่างเจียบๆ ไม่บอกให้ใครๆ รู้ แม้แต่คุณครูจันทร ซึ่งเป็นผู้สนิสนมและอยู่ใกล้ชิดก็ไม่บอก เพราะถ้าบอก

แล้วคุณครูจันทรจะห้ามปรามไม่ให้ไปชุกชนต่างๆ นานา

แม่อาจารย์เล่าว่า เวลานั้นกำลังเรียนใหม่ๆ ใจอยากแต่จะทดลอง
ดูว่าอะไรมีจริงหรือไม่จริง และนิสัยของท่านเองก็ชอบบื้ออย่างผู้ชายออก
สามศอกอยู่แล้ว จึงไม่กลัวใคร อยากจะลองสู้ดูสักตั้งเรื่อยไป

ดังนั้น ด้วยความแค้นใจที่ยักษ์บังอาจเอากระบองไล่ตีหัว จึงแอบ
หนีหลวงพ่อกับหาเรื่องกับยักษ์อีกครั้ง อาจารย์เล่าว่า พอเรียกพ่อกับมา
มา บอกว่าให้พาไปที่ถ้ำยักษ์เท่านั้น ม้าก็ลั่นหัวบอกว่าไม่อยากไป กลัว
กระบองเพชรของยักษ์ แม่อาจารย์ต้องทำโกรธแล้วว่า “อะไรพ่อกับมา
เป็นผู้ชายแท้ๆ ยังกลัวกระบองยักษ์ ฉันเป็นผู้หญิงยังไม่กลัวเลย”

ม้าแก้วก็ตอบว่า “ไม่กลัวแล้วอย่าวิ่งหนีนะ”

อาจารย์ทองสุกรับว่า “เออ ที่นี้จะไม่หนีแน่ๆ”

ม้าแก้วจึงยอมไปด้วยอาจารย์ขี่ม้าพ่อกับเติมเหยียดก็ถึงพระภูมิสีเสื่อ
พอพระภูมิแลเห็นเข้าท่านก็หัวเราะเอิ๊กๆ แล้วว่า “มาอีกแล้ว หัวโนยังไม่
เซ็ด”

แม่อาจารย์ตอบว่า “ซัง หัวโนก็หัวฉัน ไม่ใช่กงการอะไรของตา
พระภูมิ ระวังเถอะลงจากสีเสื่อเมื่อไหร่ สีเสื่อมันจะขบหัวเอา” ว่าต่อลื้อต่อ
เถียงกับพระภูมิแล้ว ก็ห้อม้าไปเลย ไปพักหนึ่งก็แลเห็นถ้ำของยักษ์

ม้าแก้วมาถึงแล้ว บอกว่า อย่าเข้าไปเลยลื้อมันไม่ไหว แต่อาจารย์
ไม่เชื่อจะเข้าไปแก้แค้นยักษ์ให้ได้ ม้าจึงแนะนำบอกว่า ถ้าจะเข้าไปจริงๆ ก็
ให้แปลงตัวเสียก่อน แม่อาจารย์ถามว่าจะแปลงเป็นตัวอะไรดี ม้าเสนอว่า
ให้แปลงเป็นยักษ์ตัวโตๆ แม่อาจารย์ก็เห็นจริงด้วยจึงทำสมาธิ อธิษฐาน
จิตสักครู่ก็กลายเป็นยักษ์ตัวโตจริงๆ แล้วถามม้าแก้วว่า “เป็นยักษ์ตัวโต
สมใจหรือยังละที่นี้” ม้าแก้วตอบว่า “ฮี้ ยังไม่ได้ความเลย ยักษ์อย่างนี้
ไม่มีใครกลัวหรอก เชื้อเถอะ”

“ทำไมล่ะ” อาจารย์ถาม

“ก็ดูตัวเองซี มันน่ากลัวเมื่อไหร่ เขี้ยวก็ลั่นยังกะเขี้ยวหมู”

“บ้า! ม้าบ้า! อาจารย์ตวาดมาแล้วก็ก้มดูตัว “ตายตาย! จริงๆ นะแหละ มันกลายเป็นยักษ์ผู้หญิงไป หน้าอกยานเทิงเต่งเหมือนแม่มูลูกอ่อนเขี้ยว”

ที่เป็นดังนี้เพราะอาจารย์สร้างมโนภาพขึ้นจากภาพยักษ์ปีศาจ ซึ่งเห็นในหนังสือพรหมชาติมีงวงของปีศาจซึ่งเป็นยักษ์ผู้หญิงยืนอยู่ใต้ ต้นขนุนสำปะลอ จึงจำเอามาติดหูติดตา เมื่อจิตเพ่งไปที่รูปยักษ์ผู้หญิง แปลงตัวแล้วจึงเหมือนรูปนั้น คราวนี้อาจารย์จึงสำรวจมจิตทำสมาธิแล้ว สร้างมโนภาพรูปยักษ์ขึ้นใหม่ แต่จะนึกถึงใครก็นึกไม่ออก มีใจโกรธ แค้นยักษ์ที่เอาระบองมาไล่ตี ใจก็นึกถึงยักษ์ตนนั้นอยู่จิตจึงไปเพ่ง เอายักษ์ตนนั้นเข้า เมื่อแปลงกายเสร็จ ม้าแก้วเห็นแล้วตกใจ ทำท่า จะเผ่นหนี บอกว่า นึกว่าไธ้กระบองเพชรมาแล้ว คราวนี้เป็นยักษ์ผู้ชาย ค่อยดูน่ากลัวหน่อยเพราะไม่มีโตงเตงที่หน้าอก ยักษ์อาจารย์ก็ชอบใจ ทำ แกว่งกระบองเพชรแล้วขึ้นนั่งหลังม้าแก้วอย่างองอาจ ตรงไปที่ประตูถ้า คราวนี้ไม่เห็นตัวหนังสือที่ยักษ์เคยแขวนไว้ จึงเอาระบองเคาะปากถ้า ๓-๔ ครั้ง

ลักประเดี๋ยวหนึ่งประตูก็เปิดออก อาจารย์ยกกระบองขึ้นเตรียม ตัวจะคอยตีหัวยักษ์แก้แค้น แต่ต้องยกกระบองค้างเพราะคนที่มาเปิด ประตูเป็นยักษ์ผู้หญิงหน้าตาสวย เขี้ยวยังไม่ออก อุ้มลูกเล็กๆ น่ารักเอ็นดู ออกมาด้วย พอแลเห็นอาจารย์ก็ดีใจ ร้องบอกลูกว่า “พ่อกลับมาแล้วๆ” เด็กลูกยักษ์ก็ส่งมือมาให้อาจารย์อุ้ม อาจารย์เป็นคนรักเด็กก็เลยเอา กระบองเหน็บเข็มขัดแล้วรับลูกยักษ์มาอุ้มแล้วก็เดินตามแม่ยักษ์เข้าไปในถ้ำ

อาจารย์ว่า ในถ้ำนั้นกว้างขวางมาก มีห้องทับสลับซับซ้อน เป็น ที่อยู่ของยักษ์หลายคน แต่อยู่เป็นส่วนใหญ่ สามีนางยักษ์คงจะเป็นนายใหญ่ จึงดูห้องทับใหญ่โตและมีเครื่องใช้มาก ห้องนอนมีเตียงเป็นแท่นหิน

กว้างขวางสวยงามนอนได้ราวๆ ๗ คนขนาดมนุษย์ ถ้าเป็นยักษ์รูปร่างใหญ่ก็คนนอนได้ราวๆ ๓-๔ คน พ่อแม่มูล มีโต๊ะทำงาน สร้างด้วยหินเหมือนกัน มีไฟใช้ด้วยแต่ไม่ใช่ไฟฟ้าหรือตะเกียงเป็นไปตามอำนาจของยักษ์ จะนึกให้สว่างก็สว่าง ไม่ต้องการให้สว่างก็มีดอ่างล้างหน้าก็เป็นหิน เพลเด็กก็เป็นหิน โต๊ะอาหารเก้าอี้ที่นั่งก็เป็นของที่ทำด้วยหินทั้งนั้น แต่ยักษ์แข็งแรงก็ยกไหวทุกอย่าง นางยักษ์ตนนี้เป็นยักษ์สุภาพเรียบร้อยเหมือนหญิงไทยผู้ดี พูดจาอ่อนหวาน ลูกก็ไม่ดื้อ พ่ออาจารย์นั่งพัก นางยักษ์ก็เอากะบองไปเก็บให้และเอาเสื้อผ้ามาให้ผลัดเปลี่ยน

นางยกอาหารมาวางให้รับประทาน อาจารย์บอกว่านิกรักนางยักษ์จะถามเรื่องส่วนตัวอะไรมากก็กลัวนางสงสัยว่าไม่ใช่สามี จึงตีขลุมเลยตามเลย กินขนมยักษ์เสียอึด ขมนั่นคล้ายๆ ขนมเปียกใส่ถั่ว มีกล้วยมีขนุนด้วย อาจารย์ก็กินอร่อยไปทุกๆ อย่าง ลูกยักษ์ก็สนิทสนมนอนเล่นกินอยู่ด้วย

อาจารย์รู้เรื่องโคตรทองจึงถามนางยักษ์ “ทองก้อนใหญ่นั้นมีของใครบ้าง”

“หลายเจ้าของด้วยกัน พี่จำไม่ได้หรือ”

“จำได้” อาจารย์ตอบ “แต่อยากจะทดลองความจำของเธอบ้าง ไหนลองบอกซิว่า เป็นของใครบ้าง”

“ของหลวงพ่อดีบุกน้ำนั้นก้อนใหญ่มากกว่าเพื่อนใจละ พี่ลืมแล้วหรือ?” นางยักษ์ตอบเรียบร้อย

“ท่านเอามาฝากไว้แต่เมื่อไหร่”

“เมื่อชาติก่อนๆ ท่านเคยทำไว้กับลูกศิษย์มาก รวมกันเข้าเป็นทองก้อนใหญ่ เมื่อท่านทำบุญใหญ่ท่านก็ตั้งสายสมบัติเก่ามาให้ไปเชื่อมกับสายสมบัติใหม่ ผู้คนที่มาช่วยทำบุญก็จะได้รวยขึ้น จะมีเงิน

ทำบุญอีกต่อไป”

“แล้วก้อนอื่นๆ ละ เป็นของใครบ้าง”

“เป็นของวัดอื่นๆ ก็มีอยู่หลายก้อน จำไม่ค่อยได้หมด พี่ไปอ่านดูแล้วกัน หัวหน้าเก่าเขาเขียนบอกไว้ทุกๆ ก้อน” นางยักษ์ตอบ

“เป็นของผู้หญิงมีบ้างไหม?” อาจารย์ถามเพราะอยากรู้ว่าของอาจารย์มีหรือไม่ ด้วยอาจารย์กำลังสร้างสำนักกรรมฐานอยู่ที่อำเภอพนัสนิคม จังหวัดชลบุรี

ยักษ์ตอบว่า ของแม่ชีทองสุขมีอยู่ก้อนเล็กๆ จำได้ว่าเอาไว้ข้างๆ ของอีกคนหนึ่ง เป็นทองก้อนใหญ่เพราะทำไว้หลายชาติแล้วแต่นึกไม่ออก อาจารย์อยากเห็นทองของตัวเองว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร จึงชวนนางยักษ์ให้ไปดู นางยักษ์ก็พาไปที่ห้องเก็บทองซึ่งอาจารย์เคยมาพบโดยบังเอิญแล้วครั้งหนึ่ง

“ไหนก้อนไหนของแม่ชีทองสุข”

“ก้อนเล็กๆ อยู่ติดกับก้อนใหญ่ขนาดกลางนั้นไงล่ะ”

อาจารย์ก็หยิบขึ้นมาดูกลางนึกในใจว่า “ของเราก่อนนิตเดียวจะพอสร้างสำนักกรรมฐานสัมมาอะระหังได้เชียวหรือ อ้อ!aley กลับไปเมืองมนุษย์คราวนี้ต้องเร่งสร้างกุศลให้มากจะได้มีทองเป็นทุนสำรองไว้ก้อนใหญ่ ถึงคราวอดอยากยากแค้นจะได้มีกินและจะได้สร้างสำนักให้เสร็จทันตาเห็นคิดแล้วก็วางทองก้อนเล็กของตนลงไว้ที่เดิม

อาจารย์ถามหาของคนอื่นๆ อีก ๒-๓ คน อยากรู้ว่าจะดูแล้วจะได้กลับมาเล่าให้เจ้าของฟังให้ทั่วๆ กัน แต่เสียงม้าแก้วร้องลั่นอยู่นอกถ้ำเหมือนจะเตือนให้รีบกลับ คงจะมีเหตุการณ์อะไรไม่ตี อาจารย์จึงบอกนางยักษ์ว่าจะออกไปดูซิเพื่อเพื่อนมาหา แล้วบอกนางยักษ์ว่า ไม่ต้องไปส่งเดียวจะลำบาก สั่งเสียงนางยักษ์แล้วก็รีบออกมา พบม้าแก้วๆ บอกว่าให้รีบหนีเร็วๆ ยักษ์กลับมาแล้ว มากับเพื่อนด้วย ๓-๔ คน รูปร่างใหญ่

ทั้งนั้น ถ้ารบกันจะแพ้

อาจารย์ก็รีบขึ้นหลังม้าแก้วๆ ก็พาหอกลับ ใจอาจารย์นั้นยังอาลัยอาวรณ์นางยักษ์และลูกเล็กๆ ที่สนิทสนมด้วยอย่างแปลกประหลาด เป็นการจากมาอย่างคิดถึงเหมือนจากคนรัก พอถึงวัดปากน้ำภาษีเจริญ ก็รีบลงจากหลังม้าเห็นกายเนื้อของตนยังอยู่ในท่าเข้าที่ท่าสมาธิอยู่ก็รีบไปอยู่ในกายเนื้อทันที ขณะที่ใจเต้นตึกๆ กลัวหลวงพ่อยังไม่รู้แน่ ก็ได้ยินหลวงพ่อบ่นว่า “ไอ้สุข มาหรือยัง ไอ้คนนี่ชักจะซุกซนใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวต้องมีโจทก์มาฟ้องอีก”

“สุข ไอ้สุข” เสียงหลวงพ่อร้องเรียกใน ๑๐ นาทีต่อมา

“เจ้าขา” อาจารย์ขานไม่ค่อยจะมีเสียง

“เอ็งไปหาเรื่องที่ไหนมา”

“ป-ล-ะ-ป-ล-่า อ้อ ไปนิตเดียวค่ะ”

“ไปไหน?”

“อ้า ไปนิตเดียวค่ะ”

“เอ็งนี่จะเหลวไหลอีกแล้วนะ” เสียงหลวงพ่อบ่นลอดมาตามฝาห้องที่กั้น อีกนานหลายอึดใจ จึงมีเสียงดว่า

“ไอ้สุข เอ็งไปเป็นชู้กับเมียเขาหรือ เขาฟ้องมาแน่นะ”

“เปล่าค่ะหลวงพ่อ ลูกเปล่าจริงๆ ค่ะ”

เสียงหลวงพ่от่านหัวเราะทืออยู่นาน จึงได้ยินท่านถามใหม่ว่า “สุข เอ้ย สุข เอ็งอยากเป็นผู้ชายไหมล่ะ”

“อยากเจ้าค่ะ” อาจารย์ตอบด้วยความดีใจ

“เดินเครื่องเข้าสิไอ้สุข เก็บให้หมดเลย”

“เจ้าค่ะ” ตั้งแต่วันนั้นมา แม่ครูจันทรเล่าให้ฟังว่า ใครทำเสียงดังไม่ได้ แม่อาจารย์ทองสุขโกรธนัก มาถามตอนหลังได้ความว่า เข้าที่ท่าสมาธิ “เดินเครื่อง” เพื่อจะให้ร่างกายกลับเป็นชาย

เปลี่ยนแปลงเพศ

อุบาสิกาผู้หนึ่งซึ่งได้ปลงผมบวชวันเดียวกับแม่อาจารย์ทองสุข ได้เล่าให้ฟังว่า เรื่องการจะเปลี่ยนแปลงเพศนี้ ได้มีการทำจริงๆ และทำอยู่นานหลายเดือน สาเหตุที่คิดจะเปลี่ยนเพศหญิงให้เป็นเพศชายนี้เนื่องจาก หลวงพ่อเป็นห่วงลูกผู้หญิงว่าจะถูกคนข่มเหง ตอนดึกๆ เปลี่ยนเวอร์เข้าห้องทำสมาธินั้น ท่านเอาใจใส่ สั่งให้ระวังประตูปิดเปิด อย่าให้ใครแปลกปลอมเข้าไปในห้องทำสมาธิได้ ในห้องทำสมาธิซึ่งเรียกว่า “โรงงาน” นั้น ทางฝ่ายหญิงมีประตูออกทางด้านหลังศาลาเรียนธรรมหลังเก่า ส่วนทางฝ่ายชายมีประตูออกทางด้านหน้าโบสถ์

ภายในโรงงานนั้น หญิงชายจึงไปมาหาสู่กันไม่ได้ เพราะมีฝาห้องกันตลอด แต่เวลาหลวงพ่от่านสั่งงานจะได้ยินเสียงท่านลอดมาตามฝาห้อง

โรงงานทำวิชา

ซึ่งตอกตะปูไว้ด้วยฝีมือต่างๆ เวลาจำเป็นก็แอบดูหลวงพ่อสอนและสั่งงานได้เพียงนัยน์ตาเท่านั้นเอง หลวงพ่от่านเป็นห่วงทางประตูผู้หญิงเกรงจะมีคนร้ายลักลอบเข้าไปทำความเสียหาย จึงสอนวิชาแปลงเพศให้ท่านบอกว่า ให้เดินเครื่องเก็บให้หมด คือ หมายความว่าให้เก็บเพศหญิงให้หมดก่อน เมื่อเก็บหมดแล้ว จึงจะเดินอีกเครื่องหนึ่ง ปลอยเพศชายที่ต้องการให้ปรากฏออกมา เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่ได้มีการสอนกันตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ เวลานั้น มีอุบาสิกาเรียนอยู่ประมาณสิบกว่าคน เป็นเรื่องที่นำขบขันมาก ที่ไม่มีใครเขาอยากแปลงเพศเลยเพราะทุกคนพอใจในเพศหญิงของตนอยู่แล้ว เมื่อหลวงพ่от่านถามว่า “เปลี่ยนหรือยังๆ”

ก็จะมีคนตอบค่อยๆ ว่า “ยังเจ้าค่ะๆ” นอกจากแม่อาจารย์ทองสุขคนเดียวเท่านั้น ที่มีคำตอบที่แปลกที่สุด คุณครูลูกจันทร์เล่าว่า “ไม่มีใครเขาอยากเป็นทรอกผู้ชายนะ มีแต่พี่สุขคนเดียวเท่านั้น เขาอยากนักร้องอยากหนาอุตสำหรับเดินเครื่องอยู่ได้ตั้งหลายเดือน พอหลวงพ่อกถามเขา ะ ก็ตอบว่า “เกือบแล้วค่ะๆ” ตอนนั้นใครจะเข้าไปยุ่งกับเขาไม่ได้ เขาเคร่งจังเลย ไม่รู้ว่าเรื่องอะไรของเขาละ”

“ของคนอื่นเก็บไม่ได้แต่ของพี่สุขเขาเก็บได้ พี่สุขบอกว่าหน้าอกของผู้หญิงแห้งลงไปมาก จนวันหนึ่งเขาจึงตั้งใจทำมากยิ่งขึ้น ตอนดึกรู้สึกว่าได้ผล เก็บเกือบหมดแต่พี่สุขเกิดตกใจ เห็นท่าทางมันจะเป็นจริงขึ้นมา เลยเกิดกลัวหลวงพ่อกจะบอกให้ใครๆ รู้เพราะเป็นของแปลกประหลาดมาก ยิ่งคิดเขายิ่งตกใจ เลยเดินเครื่องกลับเป็นผู้หญิงอย่างเก่า แต่เขามีตริบบอกว่า

“นี่ๆ จันทร เมื่อคืนตกใจเกือบตายนะ”

“ตกใจอะไรล่ะพี่สุข”

“มันจะเป็นจริงๆ นะซี”

“อ้าว กิติแล้วไงล่ะ พี่สุขอยากเป็นผู้ชายไม่ใช่หรอละ”

“อยากเป็นก็อยากเป็น แต่เพื่อเป็นจริง ใครๆ มา หลวงพ่อกมีจับฉัณฑ์ผ้าให้ใครๆ ดูระะยะ”

“ก็จะเป็นไรไปละ เป็นผู้ชายไม่เห็นจะต้องอายเลยนี่นา”

“โธ้ย! ไม่น่าอายแก่ก็ทำเถอะ ฉันทไมเอาละ เมื่อคืนมันจะเป็นจริงๆ ฮี ! เป็นออกมาหน่อยแล้วซี”

“แล้วพี่สุขทำยังไงล่ะ” คุณครูจันทรถามพลางหัวเราะพลาง

“ฉันทก็รีบตาเหลือก เดินเครื่องกลับนะซี ขึ้นปล่อยไว้ช้าเดียวเลยกลับไม่ได้ ฉันทมิได้เป็นคนแปลกประหลาดอยู่คนเดียวหรือ เดียวใครมันจะได้เอาไปออกงานภูเขาทอง อายเขาตายกัน”

คุณครูจันทร์หัวเราะเสียงหายแล้วบอกว่า “พี่สขละพิลึกทีเดียวก็อยากเป็นผู้ชาย เดียวก็กลัวหลวงพ่อบีบแก้ผ้าอวดแขก เดียวก็กลัวออกภูเขาทอง”

เรื่องราวความซุกซนต่างๆ นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในยุคแรกๆ ที่ได้ธรรมะซึ่งเกิดขึ้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น แล้วแม่ชีทองสุขก็มักจะนำเรื่องราวเหล่านั้นมาเล่าให้กับเหล่าศิษย์ฟัง

แต่หลังจากนั้นแม่ชีทองสุขก็เป็นผู้ที่เคารพเชื่อฟังในคำสั่งของหลวงพ่อด้วยความศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น ดังที่คุณแม่อาจารย์ทองสุขได้เล่าให้ศิษย์ฟังตอนหนึ่งว่า

ข้าพเจ้าทองสุข ลำแดงปิ่น จะกล่าวถึงพระคุณของครูบาอาจารย์ที่มีแก่เรา มีคุณแก่ศิษย์สุดจะพรรณนา ศิษย์บางคนไม่รู้คุณครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์จะว่ากล่าวสั่งสอนก็หวังว่าจะให้ศิษย์ดี ศิษย์ได้ธรรมะ จะให้ศิษย์เชี่ยวชาญ นิ่งว่านังสอน ทุกสิ่งทุกประการที่จะสอนให้ลูกศิษย์มีธรรมะเชี่ยวชาญ ในทางเล่าเรียนศึกษาพระธรรมของพระพุทธเจ้า ละเอียดลุ่มลึกมากที่สุดที่จะละเอียดได้อากาศนี้ว่าละเอียดลึก ธรรมของพระพุทธเจ้าที่พระอาจารย์ (หลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ) สั่งสอนให้แก่ศิษย์ละเอียดลุ่มลึกกว่านักเพราะฉะนั้นพระคุณของพระอาจารย์เป็นล้นพ้น ที่จะมีแก่เรา

แม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น

ตัวของดิฉันเองก็เหมือนกัน เคยพยศกับพระอาจารย์เหมือนกัน เคยออกฤทธิ์แต่ไม่ออกต่อหน้าหรรษา ออกกลับหลัง กลัวเวลาอาจารย์จะใช้ให้ไปประกาศศาสนา อาจารย์ก็ได้พูดสั่งสอน พุทธดี พุทธอ่อนหวานว่าจะให้

ศิษย์ไปประกาศศาสนา ก็เพื่อให้สมบัติแก่ลูกศิษย์จะได้บุญกุศลต่อไป ภายภาคเบื้องหน้า ก็อุทิศทำบุญบารมีสงฆ์ จะให้ศิษย์ทำความดี ให้ออกประกาศศาสนา ก็สั่งสอนอยู่กินเวลา ๒ อาทิตย์กว่าเห็นจะเกือบเดือน สั่งสอนอย่างโน้นอย่างนี้ สารพัดที่พระอาจารย์จะสั่งสอน ตัวดิฉันเองก็รู้สึกตัวจะผิดมาก ได้ออกฤทธิ์กับพระอาจารย์ พระอาจารย์ก็มีได้ว่ากล่าวอะไรลูกศิษย์ ได้สั่งสอนไปอย่างนั้น ให้สร้างวัด พระอาจารย์จะช่วยอย่างนั้นอย่างนี้สารพัดที่จะสั่งสอน

ให้ดิฉันออกประกาศศาสนา ดิฉันไม่ยอมไป อาจารย์พูดเท่าไรก็ไม่ยอมไป นึกในใจดำริแต่ในใจว่า คนโน้นทำไมไม่ให้ไป คนนี้ทำไมไม่ให้ไป จะไม่ยอมออกประกาศศาสนา มาเล่าเรียนมุ่งอยู่ใกล้พระอาจารย์กลัวตัวจะไม่ได้อริยาจะไม่ได้ความรู้ ความรู้ไม่ทันเพื่อนเขา จนพระอาจารย์ต้องดุ ถึงไป ถ้าพระอาจารย์ไม่ดุยังไม่ยอมไป ทำนั้นทำนี้ พูดบายเบี่ยงจะไม่ยอมไป ในใจนึกแต่ว่า อาจารย์ไม่รักเราซะแล้ว ไม่สงสารตัวเราซะแล้วจะใช้ให้เราไปซะแล้ว ส่วนคนอื่นพระอาจารย์ไม่ใช้ไป เฉพาะเจาะจงตัวดิฉัน ไม่ยอมไป ต้อนะตัวดิฉันเองร้ายเหมือนกัน ดื้อ

อาจารย์ผู้ใหญ่เขี้ยว ว่าทางทิศนี้เป็นทิศที่สำคัญที่สุด ทางทิศนี้ นอกจากมึงไม่มีใครไปได้ อาจารย์พูดอย่างนั้นตัวดิฉันก็นึกเสียใจให้อาจารย์พูดว่าพละมสอน พละมว่าทุกอย่าง ทุกสิ่งก็ไม่ทราบความในใจว่า ทางทิศนี้เป็นทิศที่สำคัญที่สุดก็ลากราบพระอาจารย์ได้ตอบกับพระอาจารย์ว่า ในเมื่อไปสั่งสอนไม่ได้ก็ไปตายซะเถอะ ลูกจะทำตามคำสั่งสอนของพระอาจารย์ทุกอย่างทีเดียว ยอมรับผิดแต่ว่าออกฤทธิ์ซะพอ ทรมานให้พระอาจารย์สะเทือนใจ ตัวดิฉันเป็นแบบนี้

เราก็มกราบพระอาจารย์จะใช้ให้ไปไหนไปทั้งนั้น ใช้ให้ไปตายก็ไป ดำริไว้แต่ในใจ พระอาจารย์พอเห็นว่า รับปากแล้วว่าจะไป แหมไปจัดเอากระเป๋ามาให้ละ ลาพระอาจารย์จะข้ามไปฝั่งกระโน้นจะไปซื้อกระเป๋

พระอาจารย์ก็ถามว่าจะไปไหน ก็บอกว่าจะไปซื้อกระเป๋ใส่เสื้อผ้าเดินทาง พระอาจารย์ก็เอากะเป๋าออกมาเชียวออกมาให้ บอกว่ากระเป๋าใบนี้ตั้งแต่หลวง-

พ่อยังหนุ่มๆ อยู่หลวงพ่อบวชใหม่ๆ ก็จัดเอากะเป๋ามาให้ใบหนึ่ง แล้วให้เงินไปยืมสิบกกว่าบาท ดิฉันมีเงินอยู่สิบกกว่าบาทที่พระอาจารย์ให้ไป พระอาจารย์สั่งว่า เอาเถอะ คนข้างในจะเป็นพวกทำวิชาก็ตามหรือจะเป็นคนข้างนอกก็ตาม ในวัดนี้ทั้งหมด พระอาจารย์ให้เลือกเอาคนในวัดนี้ไปคนหนึ่งให้เอาไปเป็นพี่เลี้ยง จะได้คอยหาอาหารทั้งปฏิบัติตัวดิฉัน ในระหว่างเดินทาง ฉันทยังออกฤทธิ์กับพระอาจารย์อีก พระอาจารย์ให้เลือกเอาคนที่มีธรรมะจะได้ไปช่วย จะได้เบาแรงฉัน จะไม่เอาอีกแล้ว ออกฤทธิ์กับพระอาจารย์อีกแล้ว ไม่เอาใครๆ มาชอบใจเอาคนหนึ่ง ชื่อ เขียร เขามาพักอยู่ที่บ้าน สามีเขามาไว้ เขาก็เป็นคนที่มีความรอบครั มาบวชชั่วครวเท่านั้น บนตัวบวช ก็ตรวจดูในเหตุการณ์ ใครๆ เดินทางไปประกาศพระศาสนาแก่ฉันไม่สะดวก เดินทางไปไม่ตลอดก็ไปเลือกเอาซีเขียร ที่พักอยู่ที่บ้าน ตัวเขาไม่รู้จะทำไฉนเล่า ฉันทมาประจบเขาเขียร ทำนั้นทำนี้ มาพูดประจบประแจง เอาใจเขา หวังจะเอาซีเขียรไปเป็นพี่เลี้ยง พอไปประจบพูดกับซีเขียร ซีเขียรก็รับปากว่าเขาจะไปเดินทางด้วย ไปเป็นพี่เลี้ยง ก็ดีใจว่า ได้ซีเขียรไปเป็นพี่เลี้ยง ดีใจมาก ได้คนที่ถูกใจไป ซีเขียรก็ไม่มีความได้ธรรมะไม่ได้ธรรมะ ใกล้เคียงรุ่งขึ้นอีก ๒ วัน ก็จะไปแล้ว พระอาจารย์ก็ถามว่าเอาใครไปเล่าไปเป็นพี่เลี้ยงของเอ็ง

กราบเรียนพระอาจารย์ว่าได้ซีเขียรที่พักอยู่ที่บ้านลูก เขาจะบวช

ชั่วคราว พระอาจารย์ก็ตอบ เอาคนที่เขามีธรรมะหรือเปล่า บอก “ไม่มี” “ไม่มีแล้วจะเอาให้ช่วยเราได้ยังไงล่ะ” ให้เลือกคนทีไหนนี้ ไม่ยอมเลือก จะเอาซีเหียรไปให้ได้ ดื้อด้วยนะ เถียงพระอาจารย์ด้วย ไม่ยอมนี้ ทำให้ครูอาจารย์ได้รับความกระทบกระเทือน เพราะว่าความดื้อนั่นเองไม่ยอม เถียงจะเอาซีเหียร ใครจะชี้แจงให้เราเอาคนนั้น คนนี้ไปก็ไม่ยอม เพราะความดื้อกับพระอาจารย์ พระอาจารย์ก็ไม่ว่าอะไร พระอาจารย์ก็ตอบว่า ทิคนี่เป็นทิศสำคัญที่สุด ถ้าคนอื่นไปได้ก็จะให้คนอื่นไป นี่จำเป็นชะด้วยจะต้องให้มิ่งไปในทางทิศนี้

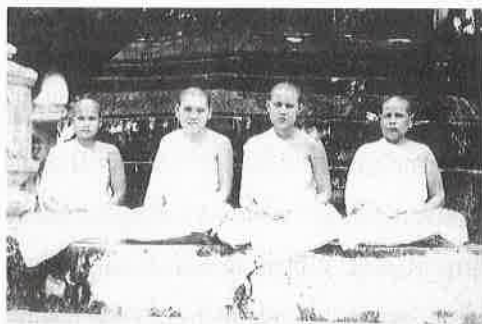
แมชีเหียร

พอรุ่งขึ้นเช้า จัดแจงข้าวหาใส่ กระเป่าเสร็จ มีเงินติดตัวไปยี่สิบกว่า บาทเท่านั้น พระอาจารย์ก็บอกว่าให้ หลวงตาขอด นำทางไปส่งที่บางปะกง หลวงตาขอดท่านเป็นอาจารย์ทาง ธรรมะเหมือนกัน แต่เวลานี้ท่านได้ตายซะแล้ว ท่านก็พาขึ้นรถไปขึ้นรถ สายปากน้ำ ไป ๓ ฟीเลี้ยงด้วย ตัวฉัน หลวงตาขอดอีกองค์ ลงไปที่ลำโรง แล้วก็ลงเรือยนต์ไป มีสแตงค์ไปยี่สิบกว่าบาท เอาข้าว กะปิ พริกแห้ง เอากล้วยตาก ไปด้วย เอากาน้ำ เอาอะไรไปใส่กระเป่าพะรุงพะรังไป เพื่อ ไปหุงหารับประทานในระหว่างทาง ก็มีเงินไปยี่สิบกว่าบาทเท่านั้น หลวงตา ขอดพาเอาไปฝากไว้กับหลวงพ่อกวักกลาง วันนั้นเป็นวันพระ คนที่มา รัक्षाศีลอยู่ที่วัด ไปถึงก็แหม พินอบพิเทาเนะ ไปพูดจากับเขาอ่อนหวานที เดียว เพราะว่าไม่เคยออกประกาศศาสนาที่ต่างจังหวัด ไม่รู้จักเขาด้วย ก็ นึกตำรียู่แต่ในใจว่า ในวันรุ่งขึ้น พรุ่งนี้เราจะไปเอาข้าวที่ไหนกิน เป็น ทุกข์แล้ว เราอดก็ยังไม่เป็นไร จะเอาฟี่เลี้ยงเขามาอดนี่เป็นทุกข์ซะอีกแล้ว

คราวนี้พักอยู่ที่วัดกลาง เขาก็รู้ว่าชีมา ๒ คน พระท่านจะมาพูดด้วย จะมามองหน้าพี่เลี้ยงก็ได้ ฉันทวง นั่งกันนั่งบังชะ กลัวพระจะมามองพี่เลี้ยง กลัวพระจะมาชอบพี่เลี้ยง ไม่ใช่เล่นนะ

ที่นี่ พอวัดอื่นเขาได้ข่าวเข้าในวันนั้น ก็ใช้ให้คนมาบอกหาขอเชิญแม่ชี ๒ คนไปที่วัดโน้น เขาเรียกวัดบนหรือว่าวัดล่างนี้แหละ ก็จำวัดไม่ได้แล้ว บางปะกงนี่แหละมีอยู่ ๓ วัดเท่านั้น ไปเชียว วัดนั้นเขารับอุโบสถอยู่เต็มหลังคา เขาก็มองดูฉัน มองตั้งแต่เท้าจรดศีรษะ มองตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า จะถามว่าอะไรก็ไม่ถาม เขาเรียกไปดู เขามีความหมายว่านี่จะเป็นชีขอทานหรือเป็นชีล่อลวงพวกเขา เขามองเหยียดไปเช่นนั้น ฉันก็อยู่ที่ศาลานั้น นึกในใจว่า รุ่งขึ้นพรุ่งนี้จะไปทานข้าวที่ไหน จะอดแยะจะก็ไม่รู้ ไม่รู้จะไปหุงหาที่ไหน

พอเย็นเข้าเขาทำวัตรเย็น รูปเทียนเราก็ไม่มีไป เขาก็ไม่ให้รูปเทียน เรายังก็สวดมนต์ไม่เป็น มีผู้ชายคนหนึ่ง แก่ ศีรษะล้านๆ จุดธูปบูชาพระ เขาก็ส่งรูปให้ ๓ ดอก แหมรู้สึกขอบคุณ ลุงคนนั้นแท้ๆ ได้จุดบูชาพระ พอจุดไหว้พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ก็รู้สึกขอบใจแก่ คนที่ศาลาทั้งหมดรู้สึกจะมาสอนอะไร จะมาถามไถ่อะไรดิฉันก็ไม่พูดไม่สอนไม่บอก เหมือนกับถูกขีมาทิ่มที่สุด

ฉันก็คิดว่าช่างเถอะ เพราะเราไม่รู้จักมักจี่ใคร มีคนแก่คนหนึ่ง เขาควักเงินออกมา ๕๐ สตางค์ เป็นกระดาดใบละ ๕ สตางค์ เขาจะบอยุ่ตั้งนาน จะ

อธิษฐานว่าไง ไม่ทราบ แล้วก็ส่งอัลฐ ๕๐ สตางค์มาให้ ฉันก็ไม่รับ บอกว่าขอบพระคุณละค่ะ ฉันไม่รับหรอก ไม่เป็นไรหรอกค่ะ บอกกับยายคนนั้น

ว่าอย่างนั้น

รุ่งเช้าขึ้น ก็ออกมาเขากลับ เดินมา ๒ คน เราจะไปซื้ออาหาร
การกินที่ไหน ร้านข้าวแกงก็ไม่มี วันนี้คงจะอดข้าว นึกตำรียูในใจ ไป
เจอทันลุงอี หรือลุงอีนี้แหละ แกให้ลูกสาวมาคอยดักอยู่ที่ถนนว่า ลูกสาว
เขานะชื่อแม่ชวน มาคอยดัก ก็ชวนดิฉัน ๒ คนกับพี่เลี้ยงให้มาทาน
อาหารที่บ้านเขา ก็มองดูหน้าซีเรียรก็นึกตำริในใจว่า กลัวจะไปทาน
อาหารเขามากเกินไป ตั้งใจว่าจะดักข้าวทัพพีเดียว ก็อ้อมแล้ว จะอ้อมไม่อ้อม
ก็อ้อมละ ทานน้ำเข้าไปพอหนักท้อง รับประทานอาหารเสร็จแล้วคุ้ยอยู่ลัก
ประเดี๋ยวก็ลามมาบอกว่า จะหาที่พักที่ไหนได้ เขาก็จัดแจงบ้านลุงอีที่รับ
ประทานอาหารบ้านเขา เขาก็จัดแจงให้พักอยู่ในครัว แหมรู้สึกขอบคุณแก
ดีใจเกือบแยที่ได้พักไปพักอย่างนั้นอาหารก็ไม่มีจะรับประทานก็ข้าวสารมีไป
มีกะปิไป มีกล้วยตากไป กับข้าวไม่มี ซีเรียรที่ไปกับดิฉัน ไปเก็บใบแคดอก
แคเอามาต้ม จัมน้ำพริก แล้วก็รินเอาน้ำข้าวที่หุงเป็นน้ำแกง เขาก็จิ้ม น้ำ
พริกเอาใบแคต้มจัมน้ำพริกรับประทานกับอาหารชดน้ำข้าวโสกเข้าไปเชียว
ชดน้ำข้าวเข้าไปตางน้ำแกง เดี่ยวซีเรียรก็ชดโสกเข้าไปอีกเหมือนกัน ฉันท
ถามซีเรียรที่ไปด้วยกันว่าอร่อยมั๊ย ตีมั๊ย แคถามเขาวว่าตีมั๊ย น้ำตาลลอ
หน้อยเชียว นึกว่าต่อไปจะกันดารแคไหนก็ไม่รู้ เก็บใบแคที่ต้นเก็บหมด เก็บ
ดอกกับใบอ่อน เก็บฝักจนหมด จนมีแต่ใบแก่ ตัวดิฉันเองจะออกมุขทำไหน
ให้คนมาเรียน มีพระมาสอนสององค์สามองค์

ตกกลางคืน มีผู้ขามาเรียนคนหนึ่ง มีน้ำมันพราย มีผงมา
ด้วยนะ จะมาใส่ยายซี ฉันทเลยบอกว่า อย่าได้เล่นของพรรณอย่างนี้
เป็นของร้อนเป็นของที่บาป เป็นของที่ต้องโทษ ให้เอาไปทิ้ง ไปฝังชะ
เถอะ อย่าเอามาเล่นเลย หาของอย่างนี้ไม่มีประโยชน์ มีแต่บาปมีแต่
โทษติดตนเองไป เราจะอยู่ก็มากน้อยจะละโลกไป อย่าเลยนะคะ ใน
เรื่องพรรณอย่างนี้ ที่ฉันมาสอนมันเป็นน้ำใจจริงๆ ของในเรื่องบาป

อย่าเอามาเข้ากับบุญมันเข้าไม่ได้หรอก ก็บอกแกว่าอย่างนั้น แกจะเชื่อหรือไม่ก็เป็นเรื่องของแกแหละ

อยู่หลายวัน อยู่ก็อดอยากก็ออกอุบายให้คนมาเล่าเรียนธรรมะ ไม่มีใครเขามา เขาไม่รู้จักเรา ก็ออกตรวจ ถ้าบิดา มารดาใครที่ละโลก พี่ป้า น้าอา ตัวฉันเองจะตรวจให้ณะะทุกคน พูดจากับเขาอ่อนหวานเอาใจเขา แทบตาย เพราะว่าเราไม่รู้จักใคร ประจบประแจง จะได้อาศัยร่มไม้ ชายคาเขาพักสอนชั่วคราวหนึ่ง เอาใจเข้า เราก็ตรวจให้ บิดา มารดา ใครทุกข์ใครสุข บอกไปตามหน้าที่ ใครๆ ก็อยากรู้ บิดา มารดา ตกทุกข์ที่ไหน ก็พากันมาทีเดียว

รุ่งขึ้นมีปันโตะมาให้ อาหารกับข้าวขมนม รอดตายไปที พอได้เลี้ยงตัวไปได้ เพราะเงินมี ๒๐ บาทเท่านั้น ของรักก็แพง กลัวเงินจะหมดกลับวัดไม่ได้ พอมีคนมาตรวจหนักเข้าก็ให้เขาเข้าที่ คุณธรรมะ ได้ธรรมะได้สำเร็จมรรคผลหลายคน เด็กมี ผู้ใหญ่มี เด็กไม่เด็กนัก ผู้ใหญ่ได้หลายคน พอได้หลายคนแล้วก็จัดแจงอาสาพระท่านไป จะลาไปเมืองชลต่อไปอีก หลวงตาเผือกท่านรู้จักพระที่วัดช่องลม ท่านก็เขียนจดหมายให้ถือไปที่ จังหวัดชลฯ ก็ไม่รู้จัก ไปทางเหนือหรือทางใต้ก็ โดยสารเรือเขาไป เรือใบต้องแล่นออกทะเล เป็นเรือใบรับจ้างคนโดยสารเหมือนกัน ก็คิดให้เขาคคนละ ๖ สลึง ๒ คน ๓ บาท เรือนั้นไม่เอาสตางค์ เราารู้สึกขอบคุณ เราเอาเงินที่เขาไม่คิดค่าเรือ มาจ้างคนหาบของให้เขาพาไปวัดช่องลม ไ้คนรับจ้างเขารู้จักวัดช่องลม

ไปพักอยู่วัดช่องลม สมภารเกิดกลัวขึ้นมาอีกแล้ว กลัวว่าเราจะไปชักชวนพรรคพวกเขามา พระอาจารย์ก็เป็นห่วงแสบที่จะห่วง เพราะว่าเป็นผู้หญิงไป ความรักความเป็นห่วงลูกศิษย์ พระอาจารย์เล่าเรียนสั่งสอนให้ความรู้เรา ความรู้ที่สูงที่สุด ไม่มีอะไรที่จะมาเปรียบปานอีกแล้วที่มาสั่งสอนเราให้มีความรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง รู้สึกว่าพระคุณของอาจารย์เป็นล้นเกล้า

ครูบาอาจารย์สอนหนังสือ บิดา มารดา ก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน พระอาจารย์สูงยิ่งว่าบิดามารดาไปอีกยิ่งกว่าบิดามารดาของเราอีกที่บังเกิดเกล้า เรายังกล้าเถียง พระอาจารย์ใช้เราไปออกเดินทางประกาศศาสนา เรายังออกฤทธิ์ รู้สึกเสียใจว่าเราจะบาปกรรมสักแค่ไหน เถียงพระอาจารย์ที่หลังพระอาจารย์จะดูว่าเราจะไม่เถียงเลย เราจะรับ สารภาพหมดทุกสิ่งทุกอย่าง พระอาจารย์ที่มีบุญคุณแก่เรา เราจะต้องเคารพกราบไหว้ ดำริอยู่แต่ในใจอย่างนั้น สวดมนต์ บูชาพระ ก็สวดไปงั้น ได้นิดๆ หน่อยๆ ต้องบูชาครูบาอาจารย์ทุกคืน

ตอนดับดาว

สำหรับดิฉันไปประกาศศาสนาก็มาวัดไม่หยุดเหมือนกัน ไปกี่วัน บางทีก็ช้าบ้างเร็วบ้าง กลัววิชาจะไม่ทันเขา มาบ่อยๆ จนกระทั่งอาจารย์ต้องว่า ทำไมมาบ่อยๆ เป็นห่วงวิชาจะไม่ทันเพื่อนเขา กลัวจะไม่ทันพี่ทันน้องเขา เพราะเรากอ ขอ ไม่กระตือรือร้น คิดไปอย่างนั้นถึงได้มาบ่อยๆ มีความหมายว่าอย่างนั้น เวลาไปสอน พระอาจารย์ใช้ก็สอนไปงั้น แต่จิตใจห่วงวิชาการเล่าเรียน กลัวจะไม่ทันเพื่อนมาถึงก็ตั้งใจทีเดียว มาต่อวิชาก็กลับไปอีก ไปพักอยู่วัดช่องลม กลางคืนเวลาเราคุ่มธรรมะ สมาธิมาชุ่มๆ ด้อมๆ อยู่ใต้ถุนศาลา กลัวเราจะไปชักชวนเอาคนของท่านมาซะหมด จะเป็นซี จะดีหรือร้าย จะมาล่อลวงคนของเขา ท่านก็ไม่แน่ใจอีกเหมือนกัน สมาธิวัดช่องลมชื่อ อาจารย์ไว ท่านก็เก่งในทางกลืนทีเดียวกลับมาวัดชะอีกแล้ว มันนี่ก็ถึงแต่วิชาการศึกษา อะไร

ไม่สำคัญกลัวอย่างเดียวนะจะไม่ทันเขาเท่านั้น ที่เล่าเรียนกลับมาก็ชื่นใจได้ เห็นพระอาจารย์ไปสอนได้เท่าไรๆ ก็มาแจ้งให้พระอาจารย์ฟัง ได้มาเห็นหน้าอาจารย์ ได้เห็นพี่น้องศิษย์อาจารย์เดียวกันก็ชื่นใจ แล้วก็กลับไปลักที่ที่อยู่ทำวิชา เล่าเรียนศึกษาอยู่กับพระอาจารย์ ถ้าพระอาจารย์ไม่เรียกเรียกแต่คนอื่น พระอาจารย์ก็บอกให้ลูกไปเอาจักรพรรดิ เรียกแต่คนอื่นไปเอาจักรพรรดิดิฉันเองก็ไปทีเดียว อาจารย์ไม่เรียกนึกไม่พอใจว่า อาจารย์ไม่เรียกเราบ้าง เรียกแต่คนอื่น เราไปทีเดียวไปขอจักรพรรดิบ้าง ได้จักรพรรดิมาครั้งหนึ่งแล้วยังจะเอาอีกนะ ไม่ยอมแพ้พี่แพ้น้อง ไปเอาจักรพรรดิมาเป็นรอบสอง ตาน้อยอยู่เวรกลางคืน เข้าที่แค่ ๒ ยาม ไฟยังสว่าง พี่ๆ น้องๆ เขาหลับกันหมด เราไม่หลับจะศึกษาเล่าเรียนวิชาไม่หลับ ออกมานั่งอยู่กลางแจ้ง

พอได้เห็นดาวเต็มฟ้า เพราะเดือนมีดาวเต็มฟ้า เราจะต้องทดลองจักรพรรดิที่เราไปเอามา ทดลองเราก็เก็บรัศมีดวงดาวดวงอาทิตย์ เก็บหนักเข้า เก็บใหญ่เขียว เก็บอยู่คนเดียว นั่งอยู่คนเดียวจะต้องทดลองว่าจะทำได้หรือไม่ได้ จะได้แค่ไหน วิชาของเราที่ศึกษาเล่าเรียนที่ฝึกฝน เป็นหนักหนา ฝึกฝนจริงในการวิชาที่ฝึกฝนมากก็เพราะเราไม่มีความรู้ กอขอ ไม่กระดิกหู พี่น้องเขาเรียนกันนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก เขารู้การเล่าเรียนมากด้วย เราไม่มีการเล่าเรียนหนังสือหน้าหา เราไม่มีความรู้กับเขา เราก็ไปกับเขาให้ได้ในทางวิชา ไม่อยากแพ้ใคร ก็เรียนเก็บรัศมีดวงดาวดวงอาทิตย์ เก็บแล้วก็ดับดาว ดับพริบหมดฟ้าเลย ดับพริบหมดฟ้าตอนดึก เขามีดอาจารย์ก็ตื่นขึ้นออกมาล้างหน้าก็มองดูฟ้าบอกว่า เอ้ ดาวหมดไม่เห็นมีดาวเลย เดือนก็มีด ดาวมันเคยมีเต็มฟ้า **นี่ลูกดับเอง ลูกดับคนเดียว ดับเอง** สำหรับตัวดิฉันเองไม่มีความรู้ในทางหนังสือ ดับดาวหมดฟ้า คืนที่ ๒ ก็ดับหมดฟ้า คืนที่ ๓ ก็ดับหมดฟ้า คืนที่ ๔ ก็ดับได้ครึ่งฟ้าเท่านั้น ไม่ดับหมด

ตอน ทำจันทร์คราส

วันหนึ่ง อาจารย์ถามตัวดิฉันเองว่า “สุข มึงจะทำจันทร์คราสได้ไหม” ก็รับอาจารย์ไปงั้น แต่จะได้ไม่ได้ก็ไม่รู้ รับส่งไปงั้น รับบอกว่า “ได้” ถ้ารับปากพระอาจารย์บอกว่าได้แล้ว ก็เป็นทุกข์ซี คราวนี้รับปากพระอาจารย์ว่าจะทำได้ ถ้าทำไม่ได้เราแย่ ตอนนั้นเวลานั้นเดือนมันหงายอยู่หลายวัน ข้างขึ้น จันทร์ ข้างแรมยังทำจันทร์คราสไม่ได้ ทำยังงั้นทุกๆ คีน คนเดียวว่ารับปากพระอาจารย์ไว้แล้วก็กลัวพระอาจารย์จะดู ความกลัวนั้นหนักเข้าเรียกบารมี ๑๐ ทศเชียว เอาตัวไปบังแล้วมองดูดาเนื่อก็ยังไม่เป็นจันทร์คราส มามองดูดวงจันทร์ด้วยตาเนื่อก็ยังไม่เป็นจันทร์คราส เอามือปิด ปาฏิหาริย์ให้มือใหญ่ เอามือปิดดวงจันทร์มามองดูดาเนื่อ ก็ยังไม่เป็นจันทร์คราส เรียกว่า บารมี ๑๐ ทศเชียวว่าตัวข้าพเจ้าเกรงว่าอาจารย์จะดู เพราะรับปากพระอาจารย์ไว้ว่าจะทำจันทร์คราสให้ได้ พระอาจารย์ถามตอบว่าได้ คราวนี้พอเรียกบารมี ๑๐ ทศ ตัวของเราเอาช่วยแล้วทำจันทร์คราสเชียว เป็นจันทร์คราสจริงเหมือนกัน พระจันทร์เหลืออยู่ครึ่งซีกถึงได้เป็น เล่นกันอยู่ขลุขลุๆ คั่นนานอยู่ หลายเวลาอยู่จนพระจันทร์เหลือครึ่งซีก พระอาจารย์ตื่นขึ้นล้างหน้าตอนเช้ามีดก็บอกกับลูกศิษย์ว่า เอ้ วันนี้มีจันทร์คราส ดิฉันก็ตอบออกไป ลูกเองที่เจ้าคุณพ่อใช้ทำจันทร์คราส ฟังทำได้วันนี้ ทำตั้งแต่พระจันทร์เต็มดวงจนเหลือครึ่งซีก พระจันทร์เกือบจะหมดถึงได้ทำได้

ตอน เจ้าคุณพ่อยืนบนดอกบัว

ที่ทำได้อย่างนี้ เดินฦานสมาบัติในเม็ตทราย เดินฦานสมาบัติในกระจก ในหินก็แทรกได้ ไปได้ เม็ตฝนบนอากาศก็นับเม็ตฝนได้ จึงดำริในใจว่า พระอาจารย์ที่เราเล่าเรียนวิชานี้ เห็นจะไม่มีที่ไหนอีกแล้วในพระราชอาณาจักรทั่วประเทศไทย จะไม่มีพระสงฆ์องค์ใดที่จะ

สั่งสอนเรา วิชาอย่างนี้เห็นจะไม่มีพระสงฆ์องค์ใดที่จะสั่งสอนเราได้ ให้ไปเอาประเทศอินเดียอีก พม่าอีก เขมรอีกก็ไม่มี รู้ทีเดียวว่า พระอาจารย์เรานี้ไม่ใช่สงฆ์สามัญชนแล้ว รู้ที่รู้จักเพราะว่าเห็นด้วยตาเนื้อะ วันหนึ่งฝนตก พระอาจารย์กวาดรางน้ำฝนในกุฏิและเห็นพระอาจารย์ยืนอยู่บนดอกบัว ดอกบัวยืนอยู่ข้างละดอก รัศมีลุกขึ้นโชติช่วงเลย เราเห็นด้วยตาเนื้อ ตัวฉันเองเห็นด้วยตาเนื้อ จึงได้ทราบแน่ชัดว่า พระอาจารย์เรานี้ไม่ใช่สงฆ์สามัญจะนับเม็ดทรายไม่ได้จะเดินฉนวนสมบัติไม่ได้ เข้านิโรธแทรกในหินไม่ได้ จะวิชาสูงอย่างนี้ไม่ได้เพราะพระอาจารย์นี้สูงที่สุดจะไปหาที่เปรียบปานอย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว

เพราะฉะนั้นที่ล่วงเกินที่ออกฤทธิ์กับพระอาจารย์จึงรู้สึกเสียใจมาก เราควรจะเคารพกราบไหว้บูชาพระอาจารย์เป็นที่สุดหาที่เปรียบปานไม่ได้ อีกแล้วที่ได้สมคะเน ที่ได้เจาะเข้ามาเล่าเรียนผู้สำเร็จที่มีความรู้ชั้นสูงก็ยังไม่ยอมสั่งสอนเรา บอกว่าพระอาจารย์

ของเรามี ต่อไปเราจะได้สำเร็จมรรคผล ยังไม่เชื่อผู้สำเร็จ หว่าผู้สำเร็จ
โกหกจะไปเรียนอะไรได้ คนพันนี้ ผู้สำเร็จเขาเดินไถ่น้ำได้ เปิดน้ำได้
ใส่สัตว์ที่ตะเข้ได้ เขาเรียนตั้งแต่อายุ ๑๓-๖๐ ปี เขาเรียนได้แค่ทุติยฌาน
เท่านั้น เขายังไม่เห็นฌานเลย ฌานก็ไม่รู้จัก ไปไหนไปได้ทั้งนั้น ใช้ลมก็ได้
เปิดไถ่น้ำก็ได้ เขาไม่ยอมสอนคิดค้น เขาบอกต่อไปจะได้พบพระอาจารย์

คุณแม่อาจารย์ทองสุข ได้ไปสอนธรรมะหลายแห่งคือ บางปะกง
ชลบุรี บ้านบึง พนัสนิคม พนมสารคาม ปราจีนบุรี ทำประชุม หาดยาง
ฉะเชิงเทรา นครสวรรค์ ตะพานหิน เชียงใหม่ ได้อยู่สอนแต่ละแห่งนาน
บ้างไม่นานบ้าง ที่วัดปากน้ำก็สอนอยู่เป็นประจำเช่นเดียวกัน ที่เชียงใหม่
ก็ได้แม่ฉลุย สมบัติสุข มาช่วยหลวงพ่
ทำวิชาอีกคนหนึ่ง

ตอนที่แม่ชีทองสุขไปสอน
ธรรมะนั้น พอกลับมาจะมาถามแม่ชี
จันทร์ว่า หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านสอน
อะไรบ้าง ไปถึงไหนแล้ว เพราะแม่ชี
จันทร์จะอยู่ในโรงงานทำวิชาตลอด
และพักอยู่ด้วยกัน แม่ชีจันทร์ก็จะทำ
หน้าที่ถ่ายทอดธรรมะในโรงงานทำวิชา
ให้ จึงช่วยให้แม่ชีทองสุขมีความสุข
ทั้งเรื่องเผยแผ่และทำวิชาไม่บกพร่อง

ป้าฉลุย สมบัติสุข

เลยเพราะมีแม่ชีจันทร์ คอยทบทวนและเป็นกัลยาณมิตรให้ซึ่งกันและกัน

เมื่อหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านได้ละสังขารแล้ว แม่ชีทั้งสองก็ได้
ประคับประคองกันตลอดมา ทั้งด้านปฏิบัติ และเผยแผ่ธรรมะตามคำ
บัญชาของหลวงพ่อดัดปากน้ำที่ได้มอบหมายไว้ก่อนท่านมรณภาพ

การบูชาข้าวพระเป็นวิชาที่สำคัญที่สุดวิชาหนึ่ง แม่ชีจันทรและแม่ชีทองสุขได้ค้นคว้าด้วยกัน

ในเรื่องนี้ แม่ชีจันทรเล่าว่า

“สมัยก่อนอยู่บ้านนอก เคยก่อเจดีย์ทราย พอมายู่วัดปากน้ำ ประมาณ ๒-๓ ปี ที่วัดปากน้ำมีคลองรอบๆ เห็นเรือบรรทุกทราย ผ่านมาข้างวัด เพื่อใช้กองเป็นเจดีย์ทรายในวัด จึงเอาทรายมาก่อ เป็นพระเจดีย์ แล้วชวนแม่ชีทองสุขนำขึ้นไปถวายพระพุทธรูปเจ้านนิพพาน เห็นชัดเจนว่า สามารถนำขึ้นไปได้” ตั้งแต่ นั้นมาทุกวันพระ แม่ชีทองสุขกับแม่ชีจันทร จะชวนกันทำอาหารแล้วบูชาข้าวพระ นำของละเอียดยขึ้น

แม่ชีจันทร นำบูชาข้าวพระ

ถวายพระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์บนพระนิพพานด้วยขามที่ใส่ที่มีอยู่เป็นขามบิ่น เลยเปลี่ยนเลือกเอาถั่วดียว ขามดียว ใหม่ๆ นำขึ้นไปถวาย ทำอย่างนี้มาเรื่อย สมัยก่อนวัดปากน้ำไม่มีใครเขาทำกัน แม่ชีทองสุขกับแม่ชีจันทร ขยันและซอกแซก หยาบเราก็ต้องทำ ละเอียดยเราก็ต้องทำ ได้ศิษยานุศิษย์มากมาย ในระยะหลังๆ คุณแม่อาจารย์ทองสุขประจำอยู่วัดปากน้ำ และสั่งสอนอยู่ดั้งเดิม แต่ภายหลังมีโรคภัยมาเบียดเบียนหลายโรคด้วยกัน กล่าวคือ เมื่อเริ่มต้น พ.ศ.๒๕๐๔ ได้ป่วยเป็นโรคหัวใจวายก่อน จากนั้นโรคต่างๆ ก็แทรกซึมเข้ามาเป็นเงาตามตัว คือ ความดันโลหิตสูง ริดสีดวง เบาหวาน และสุดท้ายโรคมะเร็งที่มดลูก

ป้ายหน้าโกศเก็บอัฐิ แม่ชีทองสุข-แม่ชีเอียร

แม่อาจารย์ทองสุข
ถึงแม้จะถูกโรคร้าย
คุกคามอยู่เช่นนั้น ก็
ไม่เคยละหน้าที่ที่พระ
เดชพระคุณหลวงพ่
วัดปากน้ำ ผู้เป็น
อาจารย์ได้มอบหมาย
ไว้เลย จนสุดท้ายได้

บอกกับแม่ชีจันทร์ผู้ดูแลปรนนิบัติอยู่เคียงข้างว่า

“มันกินทะเลหมดแล้ว คงอยู่ไม่ไหวแล้ว” และได้ละสังขารไปเมื่อวันที่
๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๐๖ เวลา ๑๙.๓๕ น. ณ บ้านพักวัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ ด้วยอาการอันสงบ

หลังจากนั้น แม่ชีจันทร์ก็ได้ช่วยดูแลสั่งสอนลูกศิษย์ของแม่ชี
ทองสุขสืบต่อมา และปฏิบัติตามคำสั่งในเรื่องการปฏิบัติและเผยแผ่วิช
ธรรมกาย อย่างเคร่งครัด และได้ละสังขาร เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ.
๒๕๔๓ สิริรวมอายุได้ ๙๒ ปี และวันฌาปนกิจคือวันเพ็ญสงกรานต์ของแม่ชี
จันทร์ก็เป็นวันเดียวกันกับที่แม่ชีทองสุขละสังขารคือ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์

นับได้ว่าแม่ชีผู้เป็นศิษย์คนสำคัญของหลวงพ่อดปากน้ำทั้งสอง
ท่านนี้ สร้างคุณประโยชน์อันมหาศาลแก่พระพุทธศาสนา

